

KANADSKÉ LISTY

"Publications Mail Registration No. 09820"
Agreement No. 40012841.

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3. Tel. /905/ 278-4116.

E-mail: mirko388@allstream.net

No. 7-8, Vol. 29., July-August--červenec-srpen 2005.

CENY GRATIAS AGIT

"LN", 24. 6. 2005:

Baťa šíří dobré jméno Česka po světě

PRAHA Ceny za šíření dobrého jména České republiky si věčera z Cermanského paláce odnesli čeští krajané či přátelé české kultury, vědy i politiky. Ceny

Gratias agit, které udílí ministerstvo zahraničí, putují do 12 zemí čtyř kontinentů. Za všechny oceněné poděkoval Tomáš Baťa mladší (na snímku), když ministra Cyrila Svobodu ubezpečil, že lidé, podobní těm dnes oslavovaným, budou šířit dobré jméno České republiky i v budoucnu. Vedle Bať dostal cenu například spisovatel a bývalý diplomat Viktor Fischl či krajanův aktivista Jerry L. Elzner, který propaguje Česko v Texasu, věnuje se i charitě a mimo jiné uspořádal sbírku na pomoc českým obětem povodní.

Nové známky

Česká pošta vydává zřídka příležitostnou poštovní známku v nominální hodnotě 9 korun na námět vyhlášený Asociací veřejných evropských poštovních operátorů PostEurop, který je pro letošní rok gastronomie. Podle výtvarného návrhu Jiřího Slívy rytinu provedl Pavel Kovářik. Další známka v nominální hodnotě 15

korun připomíná 200. výročí bitvy tří císařů u Slavkova. Zobrazuje Mohyly míru a portrét císaře Napoleona I. vyřezávané v České republice a ve Francii. Podle výtvarného návrhu Karla Zemana rytinu české známky provedl Jaroslav Tvrdoň. Znamka je určena k propagaci Evropské výstavy poštovních známek BRNO 2005, která se bude konat na Brněnském výstavišti ve dnech 10. až 15. května. (lčt)

Hleď pokladu Mužik tvrdí, že

objevil nacistický úkryt u Mimoně. Hleď pokladu Josef Mužik tvrdí, že objevil v bývalém pískovcovém lomu mezi Mimoní a Zákupy na Českořipsku úkryt, do něhož ustupující německá armáda vložila na konci druhé světové války archívni dokumenty. V úkrytu jsou možná i zbraně a zlato, řekl Mužik. "Ze zadržovaných prostorů jsem zatím se svými pomocníky vynesl tři bedny s dokumenty o příslušnících říšské bezpečnosti a sudetoněmeckých skupin. Týkají se lidí od Liberce až po Ústí nad Labem," uvedl Mužik. Byl prý pouze na okraji úkrytu, uvnitř však viděl mnohem více bedýnek. Otvor pak znovu zazdíval a zamaskoval. Nyní hledá majitele pozemku, aby získal povolení k průzkumu podzemí.

Rádio Praha 17.6.2005

Příběh bratří Mašinů vzbuzuje ohlas mezi kritikou i čtenáři

Praha • Beletrizovaný příběh bratří Mašinů nazvaný Zatím dobrý, který napsal česko-americký spisovatel a scenarista Jan Novák, se stal při pondělním udílení knižních cen Magnesia Litera knihou roku 2004. Kniha vyšla v překladu Petry Žalmanové v brněnském nakladatelství Petrov.

Čemu se smějí Židé Děda přijde ke zpovědi.

-Zhřešil jsem: schovával jsem za války jednoho Žida a bral od něho 20 korun za den. -To není hřích. -To se mi ulevilo. A neměl bych mu říci, že válka už nezitím skončila?

FILM Americký tisk chválí Horem pádem

Washington (ČTK) - Spříznivými kritikami se v amerických listech setkal film režiséra Jana Hřebejky Horem pádem. Například podle The New York Times se příliš často nevidí film, který je tak pesimistický, pokud jde o lidskou povahu, a který přináší špatné zprávy s tak dobrou náladou. Jeho satira spíše hřejivá než krutá, píše list.

IN MEMORIAM

GLEB NIKOLAEVICH ZEKULIN (1922-2004)

We are sad to announce the death on Monday, June 14, 2004 of Gleb Zekulin, Professor Emeritus at the University of Toronto. Throughout his life he retained both his solid roots in Russian culture and a no less strong affection for the Czech people and their very different culture. He is survived by Lilit, his wife of 60 years, four of his five children, Nicholas and family (Calgary), Anthony and family (Brampton), Lilit Thwaites and family (Melbourne, Australia), Gleba Deacon and family (Calgary) and the family of Xenia Hartley (Canberra, Australia).

He was born in Prague in 1922 into a Russian émigré family, graduated from the Lycée Française in that city, and spent several years of the war as a forced laborer in Germany. After the war he graduated from the Vysoká škola ochodní of Prague with a degree of Ing. Commerce (1948). After a daring escape from Czechoslovakia in January 1950, the family settled in England where he earned an M.A. in Russian from the University of Liverpool (1958), where he was simultaneously a part-time Tutor. In 1956 he was appointed Tutor at Glasgow University and then, in 1963, the family immigrated to Canada, where he had been appointed Associate Professor of Russian at McGill University. In 1968 he joined the Department of Slavic Languages and Literatures at the University of Toronto, where he served as Associate and then Full Professor of Russian and Czech, as well as five years as the Director of the Centre for Russian and East European Studies, until his retirement in 1987.

He specialized in Russian literature of the 19th and 20th century and Czech and Slovak literature of the 20th century. He was deeply concerned with Czech affairs; he offered courses in Czech language and literature, and was closely involved with the '68 publishing-house in Toronto. Most of his work, however, was devoted to the Russian literature of the nineteenth century, and in particular to Pushkin, Gogol and Dostoevsky, about whom he published articles and offered courses. He was a regular contributor to conferences both in Canada and abroad, and he was an active member of the International Dostoevsky Society. He is also credited for his role in the maintenance and strengthening of Slavic studies in Canada.

Senátor vzpomíná na válečné dětství

Petr Jáněček

Praha • Tři bedny historických písemností, které připomínají život československých dětí za války v Británii, dočasně uchováva mostopředsedá Senátu Eduard Outrata. Shtomazdili je bývalí žáci Československé státní školy. Ta fungovala za druhé světové války ve Velké Británii a chodily do ní děti českých rodin, které utekly před nacistickou okupací. Outrata, syn ministra financí v londýnské vládě, byl mezi nimi - obecnou školu v Británii navštěvoval tři roky. Dokumenty teď od něj získá Národní archiv. Už dříve v něm byly uchovány oficiální školní listiny, teď budou obohaceny o osobní písemnosti žáků. Co tři bedny ukrývají? Jste jsem je neotevíral, ale měly by to být věci, které si star-

ší spolužáci schovali. Teď fotografie, výtisky školního časopisu a individuální slohové práce a básničky.

• Jak vypadal typický školní

den v britské škole během války?

Stejně jako před válkou. Země totiž fungovala normálně. Naše škola byla řezna exilovou vládou, učilo se podle českých osnov a všichni učitelé byli Češi.

• Jaké školy česká exilová vláda v Británii zřídila?

Byla to obecná škola, gymnázium a mateřská škola, a byly to také internáty. Já navštěvoval obecnou školu, která po bombardování Londýna sídlila v severní Anglii.

• Kolik tam asi chodilo dětí?

Odhaduji několik stovek. Byly to děti československých emigrantů, a také děti, které zachránil Nicolas Winton, ten, který pomáhal dětem z československých rodin, později vyhlazených v koncentračních táborech.

Proč se dokumenty převážely až teď?

Nejprve byly uloženy v New Yorku u jednoho gymnazisty. Ale pamětníci chtěli, aby dokumenty měly pevné místo. Chyťte, stalo se před několika lety, ale já jsem se s nimi dříve neznal, v Británii jsem byl dítě, zatímco oni už byli na gymnáziu. Teprve nedávno mě jedna z gymnazistek lady Milena Grenfell-Baines z Anglie požádala o pomoc při převozu dokumentů. A domluvil jsem se s Národním archivem o jejich uložení.

• Zatím jsou všechny bedny ve vaší senátorské kanceláři. Kdy je předáte?

Někdy v polovině června mají gymnazisté „jarní schůzku“ v Anglii a odtud přejdou do Prahy. Formálně pak dokumenty předám Národnímu archiv.

Socha presidenta dr. Edvarda Beneše byla odhalena na Lorentánském náměstí v Praze 16.5.2005. Pamětní deska paní Hany Benešové je na téže náměstí v č.2. Přišli čelní představitelé Parlamentu, Senátu a vlády, ČSOL, ČOS, ČSBS. Za Společnost E. Beneše mluvil prof. Věra Olivová. Na snímku je JUDr. Josef Patejdl ze Společnosti Jana Masaryka a zástupce Armády ČR.

lierec Jaroslav Dušek bude: v Ottavě 6.9., na Masarykovnu 8.9., v Chicagu 10.9., v St. Jacobs 16.9., v hale sv. Václava 17.9.

Kanadské Listy

INDEPENDENT PUBLICATION
IN CZECH LANGUAGE

Publisher and Editor: Mírko Janeček
Secretary of the Editorial Board:
Jana Janečková-Bayerová
Tel.: /905/ 278 - 4116
E-mail: mirko388@allstream.net

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
„Kanadské Listy“, 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 2A3, Kanada
List vychází 6x za rok

Předplatné na 1 rok:

Kanada	20.00 \$
USA	28.00 \$
Zamoři, letecky	30.00 \$

Sdělení čtenářům v ČR: Dobrovolné
předplatné lze poslat na adresu:
**Renáta Kolářová, „Kanadské Listy“,
Máchova 472, 252 63 Roztoky u Prahy.**

Sdělení čtenářům na Slovensku:
Dobrovolné předplatné lze poslat poštovní
poukázkou typu „C“ nebo v hotovosti
na adresu:
**Jaroslav Kašík, „Kanadské Listy“,
Kalinčiakova 23, 917 01 Trnava.**

* aktualitu

Knižní novinka firmy Czech Books, 1652 Mountbatten Place, Victoria, BC V8S 5J9: „Šifra Mistra Leonarda“ Da Vinci Code.-- Sokolský pracovník Lubomír Hykl, rodák ze Štramberku u Kopřivnice, oslavil v Torontě v kruhu přátel své 70.narozeniny.--Artikl 18, Canadian Pensions and Annuities: česká penze se nepříznivá při podávání kanadského daňového přiznání.--V Ottawě zemřel Charles Dojack/pův.:Karel Dojáček/. Jeho otec František vydával ve Winnipegu troje noviny a málem se stal kanadským senátorem.--57.Kongres Českého a Slovenského sdružení v Kanadě proběhl v Halifaxu počátkem června t.r. Přítomní byli přední diplomaté ČR /velvyslanec Pavel Vošalík, gen.konzulka V.Jarešová a kult.attache P.Buben/. Středem pozornosti však byla trojice Ctirad Mašín, Josef Mašín a Milan Paumer.--V Torontě zemřel Josef Rundus, 71.--"Právo" přineslo 18.6.na celou jednu stránku článek "Politik, který měl zmizet z dějin". Týká se Jozefa Lettricha /17.6.1905-29.11.1969/. Na fotografii z r.1963 jsou členové ustavující schůze Stálé konference slov. dem.exulantů. Jsou na ní mimo J.Lettricha také Martin Kvetko, Fedor Hodža, Ján Smerek, R.Sadlón, Ivan Bujna a j.--1.10. oslaví Scandinavian Canadian Club v Torontě 70.výročí založení. Nejvíce se zasloužila Astrid Simola, norského původu.--6.5.zemřel v Torontě Bohuslav Kabriel, 85. Urna byla uložena do rodinného hrobu ve Vysoké u Mělníka.--Divadelní představení v Linelight Dinner Theatre, 2026 Yonge St., Toronto, bude 18.9. Tel.: /416/ 482-5200. Hrají herci Nového divadla.--Jan Steinský nám věnoval sbírku básní své manželky Jiřiny "Básně", 48stran. Vyšla v Torontě v r.1992.--Nejvíce stoletých lidí má Švýcarsko a Kanada.--Novou předsedkyní Masarykova Institutu je Alena Kottová.--Hořká, ale hojivá ALOE, byla vyobrazena už v egyptských vykopávkách z doby 3.000 let před Kristem.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada, through the Publication
Assistance Program (PAP) towards our mailing costs.

Canadian Patrimoine
Heritage canadien

Bob Velvarský

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ

Hana Benešová-Procházková nám připomněla, že její otec Petr Beneš, zakladatel restaurací řetězu BENES INN v Kanadě a v USA, zemřel nenadále 18.4.1999. Je pohřben ve Vermontu.--"Edmontonský zpravodaj" měl nový formát a uspořádání. Jen některé barevné fotografie se nepovedly. Účast na Kongresu ČSSK v Halifaxu vystižně popsala v č.1-2/05 Slávka Bílá.--Podle sčítání v r.2001 se v Kanadě hlásí k českému /79.910/, slovenskému /50.860/, nebo československému /33.540/ původu celkem 161.290 občanů. Vláda podporuje uchování identity jednotlivých národností a etnik.--Kolem Batovy vily ve Zlíně i ve vile samotné se letos pořádala úspěšná oslava Svátku práce 1.5. Účastnil se jí "pan šéf" Tomáš Baťa s dcerou Monikou Pignalovou. Zlínský primátor Tomáš Ůlehla řekl, že otevřená městská brána ve znaku Zlína, kanadský javorový list i bota se staly symboly lidského štěstí a prosperity.--14.4.05 podal v kan.parlamentu poslanec Wrzesniewskyj /Etobicoke Centre/ návrh, aby byla zrušena návštěvní víza pro občany baltických zemí a střední Evropy, pokud jejich pasy budou vyhovovat standartu Evropské Unie.--

GRATULUJEME

23.6.2005 byl v Černínském paláci českým ministrem zahraničí C.Svobodou vyznamenán kanadský kulturní pracovník JOHN REEVES. Na snímku je se svou paní.

Spisovatel, rozhlasový pracovník, skladatel, sportovec a politický aktivista. V letech svého občanství a činnosti se angažoval a angažuje ve prospěch České republiky.

Narodil se v roce 1926. Jako učitelský asistent na dlouhou dobu se účastnil závodů v Čechách i na Moravě, zejména Ostravského maratonu, kde ve své věkové kategorii dosáhl i vítězství. Ve sportovním prostředí navázal srdečné vztahy s kolegy-židly, kteří byli v opozici proti komunistickému režimu.

Je autorem detektivních románů, z nichž dva (Vražda a mušketér a Smrt v Praze) mají český kontext a byly vydány v Praze. Z dlouhé řady jeho poezie je třeba zmínit Kalendář, věnovaný významným událostem a osobnostem české historie a Československa 1908, odsuzující invazi armád Varšavské smlouvy. Anemika lósky, vydání Škivorecký, je historii v próze a verších o náboženských, sociálních a politických reformách v českých zemích od Husa po Duběcko.

Jako rozhlasový producent CBC zpracoval v letech 1967-69 více než 50 pořadů zabývajících se osudy Čechů pod komunistickou vládou. Uvedl tajně převezené hry v překladě, mezi jinými Havlovo Memorandum a všechny tři hry s Vaněkem, široké spektrum „zakázané“ hudby (Plastic People of the Universe) a mnoho dokumentů, včetně vlastního pětičlenného seriálu Lidská ruka.

Jako politický aktivista poskytoval pomoc a podporu disidentské komunitě v Praze, v Torontu sloužil ve výboře Nadace Jana Husa v Kanadě a vydavatelství 68 Publishers.

GRATIAS AGIT

Ředitelkou pro komunikaci a styk s veřejností v Law Society of Upper Canada /Osgode Hall, 130 Queen St.W., Toronto, Ont.M5H 2N6, tel./416/ 947-3300/ se stala Lucy Rybka, nejspíš našeho původu.--Ex.producent TV SEDNA je Katarina Homolova, c/o Creative Post Inc., 510 C Front St.W., Toronto, Ont. M5V 1B8. Tel./416/979-7678.--Prov.poslanec Tony Ruprecht vydal nový přehled aktivních etnických organizací "Toronto's Many Faces".--Desátník v.v.Petr Tesař nám sdělil, že v Owen Sound, Ont. zemřela 18.1.2005 známá lékařka Milada Havelková, 86. Narodila se 11.6.1918. Po únoru 48 působil ve svém oboru v Norsku. Věřila, že maliny mají zázračný účinek na zdraví. Podle jejího synovce Jiřího Soukupa vyznala se v roubování ovocných stromů a při ranních rozvíčkách naslouchala českým a slovenským lidovým písním.--Martina Navrátilová se účastnila tenisového turnaje v Rexall centru v Torontě a za autograf účtovala \$5 a za svou podepsanou fotografii 2x tolik, ale bylo zdůrazněno, že čistý výtěžek případně Toronto Humane Society. Přiletěla z USA se svým oblíbeným chihuahua-pejskem jménem Chloe.--Torontská kráska Natalie Glebová se stala Miss vesmíru. Je ruského původu. Všechny hlavní ceny byly trofeje vyrobené v Jablonci n/N./firmou Preciosa/ z hutně tvarovaného křišťálu. Sponzorem soutěže v Thajsku byl Donald Trump.--Pozdě se dovídáme, že "točomanovi" V.Táborskému zemřela jeho paní Dagmar. Posíláme mu naši upřímnou kondolenci.--Vážné zdravotní potíže má dodavatel redaktor krajanů bulletinu "Dobrý den!", V. Bubák. Práce se ujal L.Bauše.--MUDr.J.Jelínek z Mimica bude brzy už pětinasobným dědečkem. Ať žijí Jelínkové!--Smutná zpráva z Grand Valley, Ont.: zemřel tam farmář V.J.Jelínek. Sělila nám to jeho dcera Anita Jelínek-Kitkowski z Fergus, Ont.--Evropskou atmosféru má restaurace v č.5815 Main St., Niagara Falls, Ont. Tel./905/354-4812.--Montreálský "Vestník" se rozloučil s mjr.let.v.v. Hankou Foglovou, jenže ona se jmenovala Voglová-Fischlová.--"Kan.Sokol" měl pěknou reportáž o zdařilé oslavě 80.narozenin Aloise Fogla z Lubu a z Mittenwaldu, také v Montreálu. (Poznámka red.: gratuluji, ale našli jsme spolu hrob posledního velitele Junáka gen.Václava Vlčka, jen musíme najít hrob Honzy Novotného v St.Cézare, Que./--Nakl.PRIMUS, Vězeňská 7, 110 00 Praha 1, vydalo novou nabídku titulů. E-mail: obcho@primus.cz. Exilový časopis "Nový Polygon" vychází již třetím rokem a ukázkové číslo Vám pošle Jan Sammer, 1103-100 Antibes Dr., Toronto, Ont. M2R 3N1.--Zájezd 40ti-členného Vysokoškolského uměleckého souboru z Pardubic začátkem července po Kanadě se vydal díky Pavlu Zemánovi z Whitby. Jeho remosky doprovázely soubor na všech zastávkách.--Otto Jelínek z Oakville je stále vedoucím společnosti TVX Bohemia, která zkoumá ložiska zlata v Kašperských horách. Je optimista.

Nejnovější české bestsellery,

(Viewegh, Ulř, Kuras, Frybová, Legátová, Hůlová...)
politické, historické i romantické romány, dětské knihy, kuchařky,
detektivky i biografie 100 různých CD (hudba, pohádky, mluvené slovo), naučné i zábavné
CDROM, filmy na DVD, křehky, slovníky, učebnice, kalendáře 2005, CZ nálepky, karty,
hračky a další české věci...

Vyžádejte si katalog slovenských knih!

Velká výprodej: 200 knih se slevou v hodnotě 5, 7,50 a 10 dolarů!

Bonus: S nákupem (C\$ 80.00) přiložíme zdarma kvalitní hodinové

DVD PRAHA nad kterým se Vám hude tajit dech...

Romantický výlet je doprovázen hudbou B. Smetany a A. Dvořáka.

(Tato DVD je vhodná pro všechny druhy DVD přehrávačů)

Volejte, pište, mailujte, rádi se Vám budeme věnovat!

Návštivte naše webové stránky

www.czech-books.com

nebo volejte zdarma 1 877 287 1015

We are your source for Czech books and Czech music

O stážisty Armády ČR v Camp Borden se ze všech krajanů nejvíce zasloužil major kanadské armády Jerry J. Kasanda, CMM, CD. Když sloužil během studené války v záp.Německu byl to "Jerry Cooper". Na obrázku z r.1994 je se svou manželkou Margaretou, expertkou na jablečné záviny. Major Kasanda žije v Ottawě a dokončil své paměti, které nazval "There is no life like it". Uvažuje o tom, že je přeloží i do češtiny. Věnuje je vnoučatům: Evě, Míle a Tomášovi. Jerry se narodil 4.4.1926 v Č.Buřdovicích./

Z ČESKÉ REPUBLIKY A SLOVENSKA Charta místo ústavy?

"Právo", 27.7.05.

Nejbohatším podnikatelem v ČR je prý býv.

totalitní papaláš Miroslav Toman. Když slavil "70" : v Letenském záměčku, přišel mu pográtulovat Otto Jelínek.--V českých středních školách se bude promítat video-záznam z procesu s dr.Miladou Horákovou. Na konečné verzi bude pracovat ředitel Národního filmového archivu V.Opěla.--"KL" nasměrovaly J.Raušerovou na Nadaci Elpida a školičku Internetu pro seniory. Je vrcholně spokojena, i když vlastní kompjútr nemá.--Ve Žlutavě u Napajedel se manžel Kadlčíkovi mohou pochlubit originálním kanadským srubem. Místo obvodového zdiva jsou tlusté kmeny, které mají vynikající tepelné vlastnosti.--26.9.bude v Luxoru autogramiáda knihy Josefa Vejvody "Sága rodu Vejvodů". Jeho tec Jaromír složil "Škoda lásky" a pod.--Přes vyšší věk a roky strávené v komunistických vězeních je Otec arcibiskup Karel Otčenášek z Hradce stále aktivní. Je to asi jediný arcibiskup, který zapálí skautský táborák třením dřívce.--Při Středočeském muzeu v Roztokách u Prahy byl otevřen Ateliér Zdenky Braunerové. Je to stálá expozice života a díla slavné umělkyně, která žila v letech 1858-1934. Zнала dobře F.Bílka, A.Chittussiho, Hanu Benešovou, franc.generála M.Pellého a j. Nikdy se neprovdala a zemřela bezdětná.--Kradou se i včely. Stalo se to v Oleksovicích u Znojma.--JUDr.J.Pospíšil se v tisku pozastavil nad tím, že při trýzně na Ploštině letos mluvil býv.příslušník "vnitřácké chátory" J.Ondrovčák.--V Brně vyšel román "Kuponový král". Hlavní roli hraje kuponová privatizace a podobnost s případem V.Koženého je čistě náhodná, tvrdí autor D.Kane.--Masarykova dělnická akademie v Praze pořádá občas zajímavé přednášky. Tel.224-223-757. Senzační byla lekce prof.Erika O.Wrighta z U.of Winconsin "Výzva "sociálního"v soc.demokracii".--Se zpožděním zaznamenáváme, že 6.4.2005 zemřela v Praze pí Dagmar Battěková, 77, manželka Rudolfa Battěky.--J.Odehnal, Hlavní 102, 252 07 Štěchovice, napsal knížku "Katastrofa", které autor původně dal titul "Co přinesla voda anebo všechno je jinak".--"Reflex" měl článek o zdravotní sestře Ludmile Mojžíšové/nar.v Užhorodě 25.10.1932, zemřela v Praze 3.1.1992/, která léčila "sterilitu a gynekologické obtíže" a pomohla mnohým ženám. Pomohla na svět stovkám dětí, ale sama dětí neměla. Jako studentka zdravotní školy v Pardubicích sportovala v dívčí čtyřveslici.--Pěkné 2 dopisy jsme dostali od ex-prezidenta SR Rudolfa Schustera z Košic. Těší se na každé nové číslo "KL".--Kdo se chce připojit k "Pražským ostrostřelcům" může napsat setníkovi dr.J.N.Assmannovi, Vondroušova 1161, 163 00 Praha 6. Tel.723-336-486. Sbor byl ustaven Karlem IV. 15.6.1360.--Ludvík Vaculík tvrdí, že dnes obchází Evropu strašidlo čínsko-japonské.--Úspěšně si vede hejtman Středočeského kraje ing.Petr Bendl. Pomohl při obnovení kom.lágru "VOJNA, hned na 2.místě po P.Dostálovi.--Lenka Reinerová, 89, vydala knihu "Praha bláznivá". Čestnou občankou města je od r.2002.--Eva a Jiří Kotyzovi mají v Deštné v Orlických horách turistickou jízďárnu Adam. Skoro za rohem od nich je býv.lovecký záměček Jawaře F.Janečka "Pádolí", který má 31 lůžek ve dvou kategoriích. Adresa: Penzion Záměček, Pádolí 39, 517 03 Skuhrov n.Bélou. Tel.0042/445-69111.--Medaili Jana Masaryka "Cti a vděčnosti" dostali MUDr.N.Kavaliřová a dr.Jana Seifertová. Čestnými členy Společnosti se stali mj. JUDr.Dagmar Burešová, Mgr.Milan Jakobec, Slávka Peroutková, Msgr.Karel Otčenášek, red.Zdeněk Mastník/Anglie/, E.Kolowart /USA/ a vydavatel "KL" inž.Mirko Janeček..Předsedou Společnosti JM je ing.Josef Svoboda. Poslední členské schůze se účastnila také paní Susan Eisenhowerová, vnučka slavného generála presidenta USA.--Poblíž Vsetína je miniaturní newyorská socha svobody. Má něco přes 4 m a je ze sklolaminátu.--Vyšla kniha "Hugo Haas-Život je pes" od J.Matějkové. Mimo Prahy působil v Paříži a v Hollywoodu, kde jeho prvním filmem byl "Hlídač č.47". Hugo Haas zemřel ve Vídni v r.1968.--V 50.letech unesla čs.zahr.rozvědka z Argentiny šéfa Gestapa H.Müllera a předala jej v Praze Sovětům. Do operace zapojil Barák přes 100 lidí. V Anglii o tom vyšla kniha fr.

Petr Jantač

Směly zaměřit francouzské politické elity (název Ústava pro Evropu je dilem expresidenta Giscarda d'Estaing) se setkal s nepochopením veřejnosti a vyvolal krizi evropské integrace. Další postup závisí na odpovědi na kardinální otázku: je ústavní smlouva EU již opravdu mrtvá, nebo šance na její ratifikaci - zvláště po pozitivním výsledku v Lucembursku - dosud nevyhasla?

Pokračování v ratifikačním procesu stále ještě může mít smysl. Nestalo by se nic neobvyklého, kdyby se protáhl na dlouhé roky. Ratifikace dodatků ústavy USA v členských státech Unie také někdy trvá řadu let

a může být v jednotlivých státech opakována. Jestli ústavní smlouva EU zůstala životaschopná, bylo by kontraproduktivní zkoušet něco jiného.

Budeme-li však přesvědčeni, že evropské státy opravdu v sobě nenajdou dost ochoty a odhodlání k ratifikaci „euroústavy“, musíme současně začít hledat, co dál. Cestu ukazuje to dobré, co ústavní smlouva nabízela a co bylo mnohdy přehlášeno nešťastně a nevhodně zvoleným „Ústavou pro Evropu“.

Neboť „euroústava“ skutečně není ústavou, jak se pojem ustálil v tradici evropského konstitucionalismu. Unie se podle ní neměla stát ústavním státem, nýbrž mezinárodní organizací, kterou dosud není. Pro Evropu to nebyla žádná velká novinka. Již na přelomu 80. a 90. let 20. století to prosazoval při přípravě návrhu Smlouvy o EU tehdejší předseda Evropské komise Francouz Jacques Delors. Přednost tehdy dostala dodnes platící tzv.

třípilířová struktura, která nedává EU vlastní právní subjektivitu.

Dobrou zprávou pro demokracii v Evropě v „euroústavě“ je také legislativní zrovnoprávnění Evropského parlamentu s Radou EU. Vznikla také nová dohoda o počtu členů a hlasů v orgánech EU za jednotlivé státy.

Jak o to všechno nepřijít, když by ústavní smlouva opravdu neprošla ohněm ratifikace? Asi by se musel sepsat nový dokument, zachovávající to dobré, co „euroústava“ dávala nové koncipované Unii do vinku a co se při veřejné debatě nad návrhem nestalo terčem kritiky. Nový dokument by patrně musel být mnohem stručnější a veřejnosti srozumitelnější než euroústava. Její první část se jeví jako dobré východisko a také zařazení listiny práv obsažené v druhé části by patrně nenarazilo na výrazný odpor, neboť je logickým vyústěním vývoje kladoucího na lidská práva velký důraz.

Bylo by chybou v současné krizi pro stromy nevidět les. Je nesmírně cenné, že 25 členských států Evropského společenství se v ústavní smlouvě dokázalo dohodnout na nové koncepci Evropské unie a jejích institucí. To je mnohem důležitější, než osud jednoho tlustospisu.

Jak pojmenovat poopravený dokument? Již Jaroslav Hašek psal o vynálezcích, který nemohl představit věcnosti své vynálezy, protože pro ně nemohl najít vhodné jméno. Sluší se tedy spojit s novou myšlenkou také přijít s novým pojmenováním. Jedno označení z bohatého odkazu politických bojů za rovnost a svobodu se nabízí samo: Charta Evropské unie vystihuje podstatu smlouvy zakládající mezinárodní organizaci a neměla by veřejnost proklamaci liktivistické ústavnosti. Charta – to znamená listina. Listina byla vždy něčím, čemu se dalo věřit. Charta EU by mohla vrátit důvěru projektu evropského sjednocování. (Autor je publicista)

Kdo trochu sleduje českou politickou scénu, začne věřit tomu, že nejvýraznější osobností je p.předseda Senátu, až do nedávna chirurg v Liberci, MUDr.Přemysl Sobotka. Je stále častěji citován v tisku a nebojí se mluvit rovně a jasně. Jde tak daleko, že např.nesouhlasí s názorem prezidenta V.Klausa na multikulturalismus, i když oba jsou v ODS. Vlastně p.předseda, jak řekl v interview, které poskytl "Právu" 30.7., už členem ODS není, protože před koncem března t.r. nezaplatil členský příspěvek. Bez ohledu na tuto zajímavost, dr. Sobotka si je vědom, že vliv předsedy Senátu závisí na tom, jak s ním umí zacházet. Už při nastoupení do této funkce řekl, že by chtěl Senát otevřít společnosti a v tom směru se už leccos podařilo udělat. Nejen že Valdštejnskou zahradou a nádhernými paláci prochází víc lidí, ale pořádají se tam semináře a veřejná slyšení. Jaký má názor na asimilaci lidí, kteří se přistěhovali do České republiky? Říká: "Celá Evropa je v podstatě multikulturní, národy a národnosti se v ní míchaly odjakživa. Povinností každého člověka, který přesídlí do jiné země, je dodržovat její zákony. Nelíbí se mi, když se některé menšiny uzavírají samy do sebe, to popírá hlavní princip multikulturalismu, jímž je vzájemné obohacování různých kultur. A ještě dodám, že kromě psaných zákonů existují také zákony zvykové." Setkal jsem se s dr.Sobotkou letos několikrát a mohu říci, že je to je správný muž na pravém místě. MJ

EVROPA 60 LET OD KONCE DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY

Před 60 lety skončila druhá světová válka rozpoutaná tehdy nacistickým Německem. Tento konflikt, který trval skoro sedm let, přinesl smrt mnoha desítek miliónů lidí a doposud nejstrašnější genocidu v dějinách lidstva. Do světového slovníku se dostalo nové slovo: „holocaust“.

Hroznou výpověď o barbarství nacistů se stal také osud malé středoevropské obce Lidice, jejíž jméno obletělo celý svět. Druhá světová válka zanechala Evropu v troskách.

Sedesát let poté jsme svědky vývoje, který by si bezprostředně po válce netroufl předpovědět ani ten největší optimista. Evropské národy překonaly odvážně nepřítelství a dokázaly se shodnout na mírovém a demokratickém budování Evropy. Základem tohoto vývoje bylo poválečné usmíření dvou odvěkých rivalů - Francie

a Německa. Toto usmíření, ve kterém hráli hlavní úlohu nejdříve Konrad Adenauer a Charles de Gaulle a později Helmut Kohl a Francois Mitterand, umožnilo zahájení a prohloubení evropského integračního procesu, jehož výsledkem je dnešní Evropská unie s 25 členskými státy.

Konec druhé světové války však bohužel nepřinesl život ve svobodě a demokracii všem evropským národům. Vprostřed Evropy byla spuštěna železná opona a středoevropské a východoevropské národy byly odsouzeny k životu v nové totalitě. Avšak i toto více než čtyřicetileté rozdělení Evropy překonala a přesně před rokem se osm zemí bývalého sovětského bloku stalo členy Evropské unie.

Sedesát let po skončení druhé světové války je Evropská unie je pro-

storem míru, svobody, demokracie, solidarity a prosperity, a to na kontinentu, kde byly kdysi války vnímány jako pokračování politiky pouze jinými prostředky. Evropská unie je příkladem a vzorem pro ostatní evropské i mimoevropské státy. Jsem přesvědčen, že právě na základě tragických zkušeností z druhé světové války je naší historickou a morální povinností pokračovat v evropském integračním procesu a postupem rozšiřování prostoru míru, svobody, demokracie a prosperity na celý kontinent.

Důležitým krokem na této cestě je ratifikace Evropské ústavy. Evropské sociálně demokratické strany tento historický dokument jednoznačně podporují.

Libor Roužek (ČSSD)

poslanec Evropského parlamentu

ČSSD ocení věrnost a zkušenosť

Praha - Věrný, zkušený, vzdělaný a známý. Ideální kandidáta na křeslo poslance se pokouší „sestrojit“ sociální demokraté.

Šéf poslanců Michal Kraus už připravil návrh, aby strana všechny adepty „oznámkovala“ podle několika kritérií - například díky členství, vystupování v médiích či vzdělání. Maximálně by kandidát mohl dostat sto bodů, ale kdyby se mu v některé kategorii skvěla nula, znamenalo by to konec šanci na přední místo.

Plánem se včera zabývalo představenstvo ČSSD. A špičky strany se nedokázaly dohodnout. „Úplně se nedomnívám, že lze nějakou matematickou formulu definovat ideální složení kandidátky,“ řekl první místopředseda strany a ministr financí Bohuslav Sobotka.

Připomínky má i šéf strany Stanislav Gross. „Bude třeba to doladit. Je třeba, aby měli větší šanci se prosadit lidé, kteří se angažují v odborných či jiných společenských organizacích,“ uvedl předseda ČSSD.

Tvrdí, že plán bude hotov v srpnu. Až s dvaceti body by například mohl počítat kandidát, kterého by podle průzkumů znalo aspoň padesát procent voličů a který je pravidelně citován v médiích a zván do televizních diskusí. Povinným kritériem má být maturita a znalost jednoho světového jazyka. Další dvacet bodů by mohl získat politik, který už jednou uspěl při volbách do Sněmovny a získal alespoň pět procent preferenčních hlasů. Naopak kdo není v ČSSD déle než dva roky, by podle tohoto kritéria dostal nula bodů.

Ověření jako snad každá norma má i Krausův návrh zadní vrátka. Autor totiž k dokumentu připojil větu: „Výjimky z těchto pravidel v individuálních případech může stanovit představenstvo ČSSD.“

A s výjimkami se také počítá. Na přední místa volební kandidátky chce totiž ČSSD přilákat některé nestraníky (tedy ty, kteří by za věrnost straně nezískali ani bod) ze současné vlády. Zatímco s ministrem vnitra Františkem Mublanem se zřejmě dohodne, vicepremiér pro ekonomiku Martin Jahn zatím váhá.

Už nyní je podle Grosse jasné, že ČSSD postaví jako hlavního volebního lídra premiéra Jiřího Paroubka. „Dobře zvládá svoji úlohu,“ uvedl k tomu včera Gross.

JOSEF KOPECKÝ

Oběti okupace
dostanou
259 milionů

Praha (rep) - Vláda včera přidělila 259 milionů korun na odškodnění obětí okupace z roku 1968. Rozdělí je v příštích dvou letech. Příslušný zákon byl schválen v květnu a týká se lidí, kteří byli od srpna 1968 do června 1991 zabiti, zraněni nebo znásilněni v souvislosti s pobytém okupačních vojsk. 2/

historika P.de Villemaresta "Nedotknutelný".--Kom.agentka Marie Tomšů vylákala v 50.letech do Prahy exulanta Vladimíra Pekelského, který na to doplatil životem. TV z Ostravy o tom měla film "Vizovická Mata Hari".--V r.2006 má vyjít česká známka s T.Baťou st., kdy to bude 130 let od jeho narození. Přípis Správy českých pošt poslal Klub absolventů Baťovy školy práce.--TV NOVU koupila am.firma CME.--Hitlerův rod pocházel z rakouské vesnice Spital u českých hranic. Zjistilo se, že tam žil jeho pradědeček Johann Nepomuk Hüttler a jeho manželka pocházela z Polné u Č. Krumlova.--V okolí Blanska žijí bobři.

O LETCÍCH

V areálu Pražského hradu, v zahradách Na Valech a v Rajské zahradě, je do 10.9. vystaveno 27 velkoformátových fotografií Ladislava Sitenského. Zachycují život čs.letců v Británii za 2. svět.války. Jsou to nejlepší záběry ze 3.000 obrázků.---"České Listy",č.7-8/2005,přinesly pěkný článek "Plukovník Velvarský vzpomíná". Popisuje,jak 54 zbrusu nových Spitfirů/dar britské vlády/ letělo 13.8.45 v jedné velké formaci vedené plk.Hladem do Prahy. Zajímavý bod: ani čs.letci z východu /Fajtl/ nesměli letět na pomoc bojující Praze!--RAF se 6x pokusilo zničit plzeňskou Škodovku,ale ani jednou ji nenašli! Podařilo se jim zdemolovat Dobřany a Skvrňany. Dokonale převálcovali továrnu až američtí letci v prosinci 1944.--Jiří Rajlich zachytil v "Historii a Vojenství" leteckou kariéru čs.bombardovacího letce Aloise Šedivého,DFC,DFM /25.5.1915 Hlinsko-16. 9.1990 Adelaide,Austrálie/. U 311.to dotáhl z řádového pilota na velitele letky. Ovládal všechny typy letounů.Věděl,co ho čeká a proto se nevrátil ze služebního letu do Ženevy 22.4.48 a později se mu podařilo dostat do Anglie i svou manželku a 4 děti. Sloužil znovu v RAF až do 25.5.1965 a odstěhoval se do Austrálie.--Vyšla kniha V.Laštovky "Letci RAF z Domažlicka proti nacismu"; jsou tam osudy devíti mužů,včetně Jana Smudka.--Pplk.Mirek Lípa-Stránský si pro metál na Masaryktown nepřišel:byl v nemocnici a tam 2 dni na to zemřel.--Prezident V.Klaus povýšil Vladimíra Nedvěda 8.5.2005

Zemřel brigádní generál MUDr. František Elston předseda Svazu letců svobodného Československa

Ve středu 6. července 2005 v ranních hodinách zemřel v Ústřední vojenské nemocnici v Praze válečný veterán. pilot československé stíhací perutě ve Velké Británii. brigádní generál ve výslužbě MUDr. František Elston.

Narodil se 27. května 1922 v Praze. Na území Velké Británie se dostal již v roce 1938 společně s dalšími dětmi židovského původu. Krátce po vypuknutí války se dobrovolně přihlásil do britského královského vojenského letectva (RAF). V říjnu 1943 utrpěl při požáru svého cvičného letounu mnohačetná poranění a popáleniny II. a III. stupně v oblasti a na končetinách. Po vyléčení a řadě operací se vrátil do služby a stal se bojovým pilotem 313. československé stíhací perutě ve Velké Británii. S touto perutí se také v srpnu 1945 vrátil do vlasti.

Po válce v Praze studoval zubní lékařství. Po únoru roku 1948 se František Elston vrátil do Velké Británie, kde mimo jiné v posledních letech působil jako předseda Svazu letců svobodného Československa. Byl nositelem medaile Za chrabrost, medaile Za zásluhy II. stupně, medaile Čs. armády v zahraničí a řady zahraničních vyznamenání.

Brigádní generál v. v. František Elston zemřel ve věku 83 let na následky dlouhodobého onemocnění dýchacích cest a p. družených zdravotních problémů.

Magda THOMESOVÁ

Pilot se vrátil za první láskou

Chodili spolu před válkou, vzali se až o půl století později

Jaroměř - Před šedesáti lety se vraceli z války domů ke svým blízkým. Někteří své lásky, které opustili, našli. Pilot RAF Otto Špaček, kterého v těchto dnech vyznamenal prezident Václav Klaus, si takové setkání prodloužil o půl století. S dívkou, s níž měl těsně před válkou známost, se oženil až po listopadu 1989.

„Znali jsme se Ottou od mládí. Oba pocházíme z Náchodska, jeho tatínek mne učil,“ říká Růžena Špačková, jejíž rodiče provozovali známou turistickou chatu na Dobrošově u Náchoda. „On šel do války a já se mezitím vdala,“ říká paní Špačková. S manželem žila v Praze a o návratu Otto Špačka a jeho dalších osudech nevěděla.

Špaček absolvoval před příchodem Němců pilotní školu v Prostějově. Jako voják se s nacistickou okupací nesmířil. Uprchl do Polska a

Válečný veterán z RAF Otto Špaček s manželkou Růženou.

od června 1940 působil v čs. zahraničním letectvu jako stíhací pilot. Zúčastnil se bitvy o Anglii i invaze do Normandie. Přežil tři sestřely. Po válce se s Růženou už nesetkali. Také se oženil. Zůstal v armádě, ale nadějnou důstojnickou kariéru přerušil únor 1948. Jako bývalému příslušníkovi RAF mu hrozila od nového komunistického režimu perzekuce. S manželkou se proto dlouho ne-

rozmýšleli a zamířili do americké zóny v Německu. Tam ho pak zastihlo kamarádovo pozvání do Kanady. Špačkovi za „velkou louží“ zůstali bezdětní. Když válečný veterán ovdověl, táhlo ho to domů, kde žila jeho sestra.

„Jemu zemřela žena v Kanadě, mně tady zase zemřel manžel,“ říká Růžena Špačková. Návrat veteránové umožnily až polistopadové změny režimu.

Za to, že se opět setkal se „svou“ Růženou, může náhoda.

„Ottu po návratu z Kanady pátral po svých známých a nás, své bývalé spolužáky, pozval na setkání do Náchoda. Tam jsme se sčuchli,“ usmívá se nynější paní Špačková, která je matkou dvou dospělých synů a babičkou pěti vnoučat.

Nejprve se chtěli usadit v Náchodě, ale pak se naskytla výhodnější koupě domku v Jaroměři. „Strašně to utíká, už jsme tu spolu jedenáct let,“ říká žena. JAN HRUDKA

V Bitce o Británii sa zrodilo mnoho hrdinov a Flockie bol jedným z nich. Počas tejto neúprosnej bitky nepriateľské bombardéry neustále útočili na východné pobrežie Anglicka. Bombardovali a ničili mnohé letecké základne a obranu ďalej vo vnútrozemí. Protiletecké palebné jednotky delostreleckej obrany, rozmiestnené pozdĺž pobrežia, bránili ich preniknutiu a hnali ich späť. Veľmi často sa stávalo, že nepriateľské bombardéry zhodili celý náklad bomb aj na nevojenské objekty, alebo ho zhodili do mora skôr ako sa im podarilo dosiahnuť pôvodne určený cieľ. Rozptyľovanie ich formácií umožňovalo našim bojovníkom ich stíhanie a boj s nimi a často aj zostrelenie do mora.

V Dovercourte a na okolí guľometné stanovištia mali na starosti jednotky spojeneckých armád a jednou z nich bola aj jednotka Československej armády, ktorá zohrala dôležitú úlohu v protiletadlovej obrane pobrežia východného Anglicka. Väčšina mužstva bola ubytovaná v civilných domoch, ktorých majiteľmi boli ešte pred vojnou evakuovaní. Len v jednom domčeku bývala ešte staršia pani so svojim verným spoločníkom, dlhosrstenou bielou kóliou - Flockiem. Pani bola veľmi priateľská a niekedy ponad plot ponúkla hrmček čaju svojim susedom, keď mali chvíľu voľna medzi plnením náročných úloh. Oni zase obdivovali jej odvahu a statočný duch, keďže zostala sama v nebezpečnej vojažovej zóne. Manžel jej už zomrel a nemala nijakých príbuzných, ku ktorým by mohla ísť. Vojaci jej niekedy pomáhali nosiť koše s uhlím, alebo jej naštiepali drevo na kúrenie a pre Flockieho nosili zvyšky mäsa.

Flockie

Počas jedného zvlášť ťažkého náletu bomby husto zasiahli najbližšie okolice ubytovní. A keď po skončení náletu sa vrátili unavení vojaci, našli ubytovne značne poškodené. Ale ešte v horšom stave bol domček milej starej panej. Bomba, ktorá vybuchla v tesnej blízkosti, celkom ho zničila. Od civilnej ochrany a požiarníkov sa dozvedeli, že starú pani odviezli do nemocnice. Z trosiek domu bolo však počuť brechot kólie. Obranci zabudli na vlastnú únavu a rýchlo sa snažili zachrániť svojho „priateľa“ z ruin. Len čo sa psovi podarilo uniknúť zo smrteľnej pasce, skočil do náručia jedného zo záchrancov a tak si ho zvolil za svojho nového pána.

V armáde však nebolo dovolené mať vlastných psov, ale je známe, že pri vojsku sa vždy zdržiavali aj potulné zvieratá. V tomto prípade si nikto nepýtal povolenie a Flockie sa jednoducho stal „členom“ protiletadlovej jednotky. Chlapi sa starali o Flockieho, ale v skutočnosti Flockie dozeral na nich. Po jeho predchádzajúcom zážitku, keď bol zaživa pochovaný, vyvinul sa u neho akýsi neveriteľný šiesty zmysel. Z neznámych príčin pes začal skučať, vrteť sa a potom skončil v náručí svojho nového pána. Vyšlo najavo, prečo pes začal takto vyvádzať pár minút pred než začala zavýjať siréna protileteckého poplachu. Jeho zvláštne správanie sa ukázalo ako veľmi spoľahlivé a vždy vopred bezpečne upozornilo na blížiaci sa nepriateľský

útok. Pes asi zachytil vibrácie lietadiel skôr, ako sa ukázali na radaroch. Iné jednotky nevedeli odhaliť príčinu, preto práve jedna z nich bola vždy skôr pri leteckých delách a pripravená na útok, prv než sa objavili lietadlá. Chlapi však nikdy neprezeradli svoje tajomstvo nikomu a obávali výsmechu. Ale vďaka Flockiemu - svojmu štvornohému priateľovi, získali pochvalu z vyšších armádnych miest.

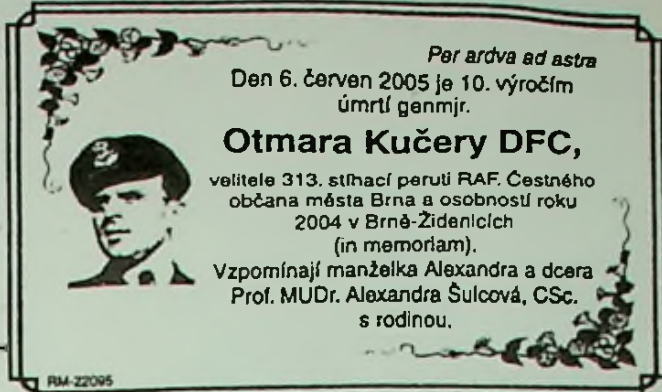
Vždy, keď sa skončil poplach a nepriateľské jednotky sa stratili z dohľadu, jednotka si mohla vydechnúť a vrátiť sa do ubytovní. Flockieho zahrňovali pozornosťou a láskaním za jeho dôležitú službu pri obrane. Aj za to, že strážil ich majetok, kým si oni plnili vojenské povinnosti. Flockie sa rád stúľil do náručia svojho pána, citiac spokojnosť, že pobrežie je čisté a nebezpečie načas zahnané.

O niekoľko týždňov, keď sa situácia upokojila a ťažkých náletov už bolo menej, nový pán Flockieho sa prihlásil k parašutistom a odišiel z Dovercourtu, aby sa pripravil na ďalšie vojnové misie. Ťažko sa lúčil s Flockiem, ale jeho spoluvojovníci mu sľúbili, že sa budú o neho dobre starať.

Počas ďalších piatich rokov mladý dôstojník prežil mnohé náročné mesiace za nepriateľskými liniami. Konečne po vojne sa mohol vrátiť do Británie, ku mne, svojej budúcej manželke. Na Flockieho nikdy nezabudol a snažil sa zistiť miesto, kde by sa mohol nachádzať. Ale nebolo nikoho, kto by sa pamätal na verného psa, ktorý tiež zohral svoju úlohu v Bitke o Britániu.

ARNA DCSMANOVÁ

"Bojovník antifašistov", 4/2005

do hodnosti generálporučíka. Město Kyjov jej jmenovalo čestným občanem a vydalo jeho knihu "Byl jsem velitelem 311.čs.bomb.perutě". Objednávky na: Magistrát města Kyjova, Masarykovo nám.30, 697 22 Kyjov.--Popel gen.F.Elstona byl uložen do hrobu jeho manželky v Orpingtonu v Kentu. Není vyloučeno, že bude mít náhrobek v Brookwoodu.--Lucie Tyrnerová prostudovala kariéru "krále vzduchu", št.kapitána Františka Malkovského /6.12.1897 Bystřice u Benešova-8.6.1930 Karlovy Vary/.Udivoval tehđ.Evropu na stroji AVIA BH-11.--Mirek Lípa se narodil v Lysé n.L.29.12.1919 a měl RAF č.788572.--Na příkaz p. ministra obrany Kühnla dostalo 9.000 osob medaili k 60.výročí WW2.--Syn L.Volky má adresu:Ing.Ľ.Volka,193 Greenbelt Parkway,Holbrook, NY 11741-4411, USA.--V Kralupech bude pam.deska pilotům Zeinertovi a Švicovi od 311. Usiluje o tom let.historik A.Strejček, který za 40 let uspořádal 31 leteckých výstav.--J.Bryks dostal Cenu města Olomouce In Memoriam.--Důvod, proč F.Fajtl neodešel na západ,jako jeho přátelé Vybíral, Peřina a jiní: slíbil své matce,že zůstane u ní. Navíc měl manželku a malou dcerku. Nebylo to jednoduché.--29.10.04 zemřel v Regina,Sask. Fr.Král. 30.6.04 v Brně Josef Jedlička.--PhDr.Dušan Schneider vydal brožuru "GRIPEN JAS 39". I technické informace jsou srozumitelné.--Podotný Seminář "Let.válka nad českými zeměmi" proběhl v Letňanech 14.5.05. Ing. Jiří Špelina,VZLU, zaujal přednáškou "Příběh stříbrného náramku-Lt.J.A.Weiler,KIA 29.8.44".--V.Cukr-Cooper byl nad Anglií sestřelen 2x: v září 1940 nepřitelem a v červenci 1943 při srážce letounů nad Binniscorbe byl těžce zraněn,když se mu pro malou výšku nestačil otevřít padák. /Informace, že byl sestřelen angl.pilotem-studentem nebyla v britských archívech doložena.--J.Šupálek z Bechyně pátrá po osudu am.pilota S. Sandlera /létal na Mustangu P-51,code WZ/--Elegantní WINGS CLUB,Lucemburská 11, 130 00 Praha 3, dostal další unikáty a stává se populárním.--Od září se RAF letci budou scházet každou první středu v měsíci v hotelu LEGIE.--Z podnětu Y. Irvingové se v Uherci u Nýřan konala akce "Věrní Vlasti zůstali".Pocházel odtamtud vál.letec Jan Irving.--"Stručný historický let.kalendář",58 stran,sestavil a vydal v Brně PhDr.D.Schneider.--V Edici Portréty vydal V.Kolesa /Valachův žleb 4893, 760 05 Zlín/ 10 titulů a připravuje 2 další.--Zbýšek Nečas /nar.6.3.1921 v Lazech,Karviná/ létal u 68.Sq.pod krycím jménem John Pemberton.--Bob Velvarský sloužil u 313.čs.Sq. s F.Elstonem. Bob je v BC v rukou dvou vynikajících lékařů: Ludmily Vlčkové a Jiřího Vrabce.--V Dačicích měli výstavu"Letadla a svět kolem nich". Jedna vitryna je věnována V.Göthovi /22.4.1915-25.10.1940/.--F.Živěla zemřel 28.6.2005 v Brně.Přátelé na něho vzpomínají s vděčností.

Plk. Jan Horal, majitel Hotelu DUO a jiných nemovitostí, zamýšlí dát čs. válečným veteránům místnost, kde by se scházeli a kde by bylo malé letecké museum.

Plk. let. JUDr. Lubomír Ůlehla, Petýrkova 1946/10, 148 00 Praha 4-Chodov, nám zapůjčil 2 zajímavé fotografie. Jsou z Malacek z léta 1936. Stojící zleva: Badr, Plzák, Cukr a Souček. Sedí: Adolf Vrána. Na druhém snímku je Plzák a Václav Cukr.

O VOJÁČÍCH

Kojzar, roč.1916.--Legionáři v Torontě se sejdou, aby oslavili 28.X.1918.--Ka-

Vojta Levin - krátký životopis

Narodil jsem se 31. března 1921 v Krnově. Můj otec byl krnovský ro-
dák, maminka pocházela z Vidně,
kde se s tátou seznámila za I. světové
války. Dědeček byl z Kolína a byla
to jeho zásluha, že táta a já jsme vy-
rostli v „německém“ dvojjazyčném
Krnově.

Po mnichovském diktátu jsme
opustili Krnov a usadili se v Brně. Tá-
ta měl kamaráda z vojny, který se po
I. světové válce usadil v Jižní Americe,
a ten ho vyzval, aby se celá naše
rodina k němu vystěhovala. Rodiče
si bohužel mysleli, že emigrace je jen
pro mládež, proto tu nabídku přijali
jen pro mne. Nastalo shánění dokla-
dů a deviz, 15. března 1939 nás oku-
povali Němci, ale moje přípravy byly
již tak daleko, že jsem potřeboval jen
poslední německé razítko a v cestě
mi již nic nebránilo. Táta někde se-
hnal deset liber, které jsem si scho-
val v lahvi na aspirin.

Začátkem dubna jsem se vydal na
cestu. Musím se však přiznat, že se
mi do Jižní Ameriky vůbec nechtělo,
a tak jsem doufal v možnost zakolne-
ní v Anglii. To se nakonec uskutečni-
lo. Po příjezdu do Anglie jsem zjistil,
že lodi do Chile jsou na pár měsíců
vyprodány, a proto jsem si našel místo
u „Czech Refugee Trust Fund“ –
pomocné organizace pro uprchlíky
z Československa. Když vypukla vál-
ka, napsal jsem na čs. velvyslanectví
v Londýně, že se chci přihlásit na
vojnu. K odvodu jsem šel v lednu
1940 a na vojnu nastoupil až v srpnu
téhož roku. Zrovna začaly nálety na
Londýn a bylo docela výhodné se
stěhovat do tábora v Cholmondeley
Parku daleko od zásahů Luftwaffe.
Po roce služby u pěchoty jsem si
v praporečnickém rozkazu přečetl výzvu,
aby se přihlásili držitelé řidičských
průkazů. Já jsem ho sice neměl, ale
řekl jsem jim, že jsem ho ztratil na
úniku. Vzali mne na zkoušku, po kte-
ré mi dopravní důstojník řekl, že by
mě měl dát za tu lež zavřít. Protože
však u mne zjistil řidičské buňky, po-
stlal mě do autoškoly.

Tímto způsobem se mi podařilo stát
se řidičem nakladačů a pak instruktorem
u brigádní autoškoly v hodnosti
svobodníka. V květnu 1944 byla
škola zrušena a já byl přeložen jako
desátník k 2. tankovému praporu. Brzy
nato jsme odešli do Francie a do
konce války obléhali pevnost Dun-
kerque.

Konec války byl signálem k nastou-
pení nové cesty domů. Byli jsme přeloženi
pod americké velení a přijeli jsme do
americké zóny Československa.
Rozmístili nás po různých vesnicích
na Píseňsku. Brzy jsme však jeli do
Prahy – na parádní oslavu vítězství.
To byl vrchol naší slávy. Pak už ná-
sledovala jen zklamání.

Nejdříve odstoupení Podkarpatské
Rusí, kdy se mnoho našich kamará-
dů ocitlo bez vlasti. Na druhé straně
jeden rusínský komunista žádal
o propuštění z armády, rychle spě-
chal domů a... zmizel! Denně jsme
viděli netrestané přehmaty komunis-
tů a v novinách začaly útoky na „zá-
padáky“. Rodiče válku nepřezili –
v Krnově jsem našel jen hrstku přátel,
takže nebylo nic, co by mě doma
drželo.

Rozhodl jsem se pro návrat do
Anglie. Tam mne zrovna s otevřenou
náručí nepřijali. Trvalo par měsíců,
než jsem našel práci. Rozhodl jsem
se pro textilní průmysl a místo mi by-
lo nabídnuto na severu země, ve Wi-
ganu. Skoro rok jsem byl učněm
v tkalcovně. Potom se ale situace
zlepšila. Jeden z kamarádů z vojny
pracoval také v textilním průmyslu
a u jeho firmy sháněl prodáváče.
Místo jsem dostal a strávil tam sedm-
náct let. Následkem levnějšího dovo-
zu textilního zboží z Japonska a
Hongkongu bylo stále méně mož-
ností pro prodáváče anglického zbo-
ží. Musel jsem uvažovat o změně zá-
městnání.

V novinách jsem četl články o počíta-
tech, který na mne udělal ohromný
dojem. Jak ale proniknout do nové
techniky? Zavola jsem proto na inze-
rát o škole počítačových instrukcí.
Zjistil jsem však, že škola je o mnoho
dražší, než jsem očekával. Co se da-
lo dělat? Manželka mi přidala, a tak
jsem s její pomocí dal tu částku do-
hromady. Kurz byl dost dlouhý, ale
nakonec jsem dostal diplom. Hledání
místa bylo dost obtížné, firmy chtěly
mladší síly a také zkušenosti. Měl

V Sušici žije
záp.voják V.

rel Vaš podepsal
v Buzuluku několik set roz-
sudků k deportaci do GULAGU.
Ze Sibíře se vrátilo jen
pár lidí. Marne se snažili,
aby byl za to potrestán.--
V Ottawě bylo otevřeno nové
Kan.válečné museum. Budovu
navrhl arch.R.Moriyana.--
Kanadská vláda vyznamenala
jediného žijícího kanadského
nositele Victoria kříže, če-
taře E."Smoky" Smitha stát-
ním pohřbem. Vyznamenal se
na italském bojišti. Zneškod-
nil sám 6 německých tanků,
při obraně Ancony, násadcem
"Little John"/malý Jan či
Janeček/, který našrouboval
na britskou 2-lib.pušku. Byl
to vynález pražské Janečk-
ovy zbrojovky.--M.Fencel a M.
Říha sepsali knihu "Čs.ar-
máda ve Velké Británii", 102 strany. Má barev-
né vzácné fotografie.--16 historiků dalo
dohromady vyjimečnou knihu "Vojenské osob-
nosti čs.odboje 1939-1945", 350 stran. Živo-
topisy jsou seřazeny podle abecedy.--Novin-
ka: "The Secret History of the Czech Con-
nection", autor Neil Rees, 50 stran. Autor se
sešel s pamětníky pokytny dr.E.Beneše v Put-
ney, Ascott Housu u Wingu, Aston Abbots a
jeho blízkých spolupracovníků ve Wingrave.
Získal fotografie dosud neznámé. Zabýval se
tehdejší ochrankou pres.Beneše /od C.Nová-
ka, přes Vl.Pavezku po A.Špačka/, Mr.Rees bu-
de služebně v okolí Toronta od 24.9.do 7.
10 a plánujeme jeho setkání s veterány, kte-
ří projeví zájem. Asi "u Janečků" v Missis-
sauze a pozvěme býv.člena ochranky EB plk.
K.Wolfa z Hamiltonu a syna Petra Chlupa.--
Cokoliv o českých četnících a policistech
zajímá npor.Ec Radka Galaše, MOP ČR Horní
Měcholupy, Milánská 409, 109 00 Praha 10.--
Plk.L.Úlehla nám sdělil, že ve Francii zem-
řel 4.3.2005 jeho nejlepší přítel z války,
plk.Ladislav Heintz. Sloužil mj.se Svohod-
nými Francouzi na Madagaskaru, kde se také
oženil. Po válce se
usadil ve Francii a
stal se uznávaným znalcem ekonomiky
ve francouzsky mluvících zemích.--
Býv.sanatorium Dílý Kříž v Karl.
Varech bylo přeměněno na Domov pro
válečné veterány. Má 28 míst a oby-
vatelé budou přispívat na pobyt a
jídlo.--2 lidé uvedení na desce na
gen.štábu AČR by tam podle histori-
ka Z.Vališe neměli být: J.Nechan-
ský a C.Šatana. Oba po válce slou-
žili OBZ a Reicin je platil za do-
nášení na americké a britské diplo-
maty. F.Hanzlík se domnívá, že je
třeba zjistit, jak čs.kom.rozvědka
oba ke spolupráci přinutila.
--Barák dostal 25.7.1959 zachvat
zuřivosti, když se dověděl, že čs.
vojenský přidělenec ve Washingtonu
požádal am.úřady o politický asyl.
Plk.František Tišler/nar.13.12.24/
vyprázdnil na čs.ambasádě všechny
tresory a obsah
předal FBI. V Pra-
ze a v Moskvě pa-
daly hlavy.Pátra-
cí komando z Pra-
hy zjistilo, že si
změnil jméno na
Truhla a žije na
Floridě. Zenřel
v roce 1969.

Každý rok začátkem května se v Pomezí n/Ohří /u Chebu/ scházejí
členové ČSOL, aby si připomněli, že tam začátkem května 1945 po pr-
vé od r.1939 vstoupil Kombinovaný oddíl pplk.Sítka na půdu ČSR.Náš
snímek z r. 2004 zachycuje ceremonii s dnešním předsedou Obce legio-
nářské gen.A.Špačkem. Byl to skutečně historický okamžik hodný při-
pomenutí a ČSOL hodlá v tradici pokračovat.

8.5. se konal na Vítězném náměstí v Praze-Dejvicích
pietní akt uložení prstí z pohřebišť čs.zahraničních
vojáků a krajanů zahynulých za 2.světovou válku na ú-
zemí býv.Jugoslávie a českých zemí. Na obrázku je p.
prezident V.Klaus a ministr obrany ČR Karel Kühnl.
Autorem obelisku byl ak.sochař plk.Jiří Železný.

Cholmondeley Park 1999: Arnošt Thomas
Chlup /10.12.1911 Brno-Komárov-12.10.
2004 v Anglii/ a jeho manželka Joan
Chlupová /zemřela v Anglii 27.2.2005/.
Ze tří dětí, Petr žije v Bramptonu, Ont.

25.6., během Českého
a Slovenského Dne
na Masaryktownu u
Toronta, dávala pa-
ní náměstkyně mini-
stra obrany ČR, Jaro-
slava Příbylová, vete-
ránům medaile k 60.
výročí konce 2.světové
války. Mezi vyzna-
menanými byli, zleva:
plk.B.Moravec, plk.J.
Svatoň a plk.Tibor
Gregor. Místní tisk
měl zdařilou foto-
grafii paní náměst-
kyně a veterána Karla
Jirkala.

jsem však štěstí, že to se mnou jed-
na americká firma zkusila. Třikrát
jsem změnil místo a nakonec se roz-
hodl pro osamostatnění. Našel jsem
si dobré zákazníky a měl jsem úspě-
ch. Bylo mi skoro sedmdesát let,
když jsem konečně odešel do penze.
Odstěhoval jsem se z Londýna a ži-
ji v překrásné vesnici na východu
Anglie. Následkem „samelovky“
mám možnost navštívit starou vlast
a mohu říci, že jsem se svým živo-
tem spokojen.

VOJTA LEVIN

STOP PRESS:

Rozloučení s inž.
O.Havelkou bude
25.9.2005 v koste-
le sv.Václava v
Torontě v 10:30.

Rusínská kalvárie v "ráji dělníků a rolníků"

Málo známá fakta o československém východ-
ním odboji za druhé světové války shrnul v kni-
ze Ptes krvavé řeky (Ostrav 2003) vojenský
historik Karel Richter. Kromě stručné arhive-
ních materiálů se autor opírá také o výpovědi
desítek pamětníků včetně jejich poválečných,
mnohdy velmi pohnutých osudů. Zvláštní oddíl
je věnován podílu podkarpatských Rusů na
osvobození Československa. V kapitole Rusín-
ská kalvárie autor popisuje okupaci Podkarpat-
ské Rusi v březnu 1939, odpor českosloven-
ských jednotek a následný útek Čechů, Slováků
a Rusů do Sovětského svazu i útrapy, kte-
ré je v "ráji dělníků a rolníků" čekaly (autor
hojně cituje zejména pamětníka Jana Demčí-
ka). Podle získaných údajů mělo být v pracov-
ních táborech NKVD uvězněno asi 21 tisíc
Podkarpatských Čechů a Slováků (bylo zhublo
3-4 tisíce). Vysvobození se pro mnohé z nich
stalo až zformování československé jednotky
v SSSR (autor zdůrazňuje zejména roli plukovní-
ka Helodona Píky, který u sovětských orgánů
opakovane žádal propuštění internovaných čes-
koslovenských občanů). "Většina vedení táborů
všemožně znemožňovala propuštění českoslo-
venských občanů ke vstupu do československé
jednotky," cituje autor pamětníka Michala Ko-
dryše: "Zvláště podkarpatské Rusíny, kterých
bylo v jednotkách kolem tří tisíc, dychtěli po
vstupu na rodnou půdu. Uvedoměle se hlásili
k československému občanství a byli odhodláni
bojovat za osvobození Československé republi-
ky," píše Karel Richter.

Podkarpatská Rus

O PARAŠUTISTECH

Z Beloitu ve Wisconsinu došla smutná zpráva, že tam 11.4.t.r. zemřel čs.válečný parašutista, pplk. Jaroslav Augustýn Šperl, 85. Byl radiotelegrafistou paraskupiny CARBON. Jejím velitelem byl npor.František Bogataj a patřili k ní i rotmistři F.Kobzák a J.Vanc; ti však byli u Rudic obklíčeni českými četníky a sami se zastřelili. Šperl se narodil dne 7.11.1919 v Praze a jeho radiostanice měla krycí jméno JARMILA. CARBON měl postupně 270 příjímých spolupracovníků a měl na svém kontě 44 úspěšných přepadů a destrukcí v okolí Uh.Hradiště. Bogataj a Šperl připravili 23 přijímacích ploch pro zbraně z Anglie, ale ze 100 operačních letů RAF, bylo jen 7 úspěšných. Bez všestranné pomoci Šperla by 1990 nevyšla v Praze kniha Jiřího Šolce "Bylo málo mužů", 345 stran. Oba vojáci měli štěstí, že nepadli do sítě agentů Gestapa, ale měli 2 nebezpečné střety s partyzánsko-komunisty. Jistý Kostelník z Uh.Hradiště mu řekl "musíte se rozhodnout, pro koho chcete pracovat". Sovětský velitel Murzin mu vzkázal "buď se nám podříďte, nebo vás přijdeme odzbrojit". Šperl řekl poslovi: "Tak mu řekni, ať přijde a my mu připravíme uvítání, na které nezapomene". Tím vyjádřil, že čs.vláda v Londýně je suverénní, CARBON dostal za úkol operovat na jihovýchodní Moravě a usnadnit průchod Rudé armádě, ale neměl v plánu se někomu podřídit. V čele této strážky je J.Šperl s manželkou Věrou, které vyjadřujeme naši upřímnou kondolenci. --Radiotelegrafista paraskupiny CLAY, Čestmír Šíkola/nar.28.11.1919/ vyslal 800 depeší do Londýna a přijal 300. --Revue "Valašsko" mělo v č.1/05 dokumentární článek J.Macháčka "Vyvrcholení teroristické činnosti Gestapa v závěru války na východě Moravy". Akce řídil z vizovického zámku Otto Skorený. --Lebky parašutistů z kostela v Resselově ulici jsou nejspíš někde v Německu. Existují jen jejich fotografie. --Někdo ukradl pamětní desku, kterou v r.1991 v podzemí kostela odhalil G/C Ron C.Hockey, válečný velitel 138.peruti RAF. Byla z bronzu. Kdo poručí, aby se okopírovala podobná deska, která zatím je v muzeu v Ležákách? --Parčůvek v Krhové u Val.Meziříčí ponese jména gen.Pernického a gen.R.Pavlíka, místních rodáků. --V Kunovicích odhalili desku Janu Hrubému. Zrádce Čurda řekl Němcům jeho totožnost. --Por. Ivan Kovařík ze skupiny OUT-DISTANCE je pohřben na Lesním hřbitově ve Zlíně. --Plk.V.Maděra napsal zajímavý článek "Žádný hrdina nebyl černobílý". V jeho archivu je na 1.700 negativů z války. Pořádá výstavy a přednášky ve školách. --Gen. R.Pernického přestěhovali ze střešovického domova pro veterány do hospice v Bohnicích. Měl dostat ke svým 90. narozeninám státní vyznamenání, ale něčí ruka ho v posledních chvílích ze seznamu odstranila. --Nová kniha J.Čvančary "Heydrich" má nakl.Gallery, Legerova 70, 120 00 Praha 2. --V Ořechově byla trýzna na počest npor. Adolfa Opálky, místního rodáka. Velel parašutistům v Resselově ulici. --Ve Voj.historickém ústavu na Žižkově uvidíte věci, které vás překvapí. Šéf: pplk.Aleš Knížek. Hrob neznámého vojína tam ale neheďte.

O SKAUTECH

Br.skaut, JUDr.Antonín Sum se stal čestným občanem hlavního města Prahy, pod dohledem primátora P.Béna.

Starosta Junáka do února 1948: JUDr.Velen Fanderlík /11.2.1907-2.2.1985/. Foto z r.1980 v Torontě.

Sraz old-skautů v Teplicích: zleva J.Beneš-ŠPUNT, za ním: K.Kratochvíl-MUCHA, J.Groh-GAM, J.Fajta-ULA, 1/2 hlavy: J.Rybář-KAPRLE a J.Spěváček-PIFL.

Slibový pahorek v Dejvicích: pamětní deska pplk. Bedřicha Vally/zemřel 20.5.1945/. Zleva M.Zezula-Topol, C.Vořech-BOREK a 3 Vallové.

Odbojář i vězeň komunismu

Ten příběh je nezapomenutelný. Čestmír Šíkola prokázal mimořádnou odvahu v boji proti nacismu. V rámci speciální mise byl vysazen do okupované vlasti a dodával do Londýna, kde sídlila Benešova vláda, mimořádně cenné zprávy. Po válce byl oceněn, vyznamenán a...

Jiřího Šolce, červen 1998: zleva-legendární pomocník čs.válečných parašutistů Ladislav Korábek-MONTOROK a pplk.Čestmír Šíkola-ŠPERL, radiista výsadku CLAY. Oba měli jednu společnou vlastnost: byli zářnými odpůrci nacismu a komunismu.

...zajal a uvězněn. Samozřejmě, že ho do vězení poslali komunisté po únoru 1948. Byl to paradox. Ještě za války, ačkoli byl příslušníkem takzvaného západního odboje s komunistickými odbojáři nezištně spolupracoval.

Komunisté tušili, že je nebezpečný. Jeho případ dostal na starost obžalovaný prokurátor Karel Vaš, který rozhodl o jeho uvěznění z...

da, který se rozhodl odejít do zahraničí za svobodou. Skončil ve vězení, naštěstí jen na dva a půl roku. Dnes je shodou okolností odbojářem stejně jako Vaš, který ho poslal za mříže. Což ho netěší.

Právě Šíkolova odvaha a nezdolnost se mu asi stala osudná. Na takové se totiž komunisté zaměřovali a tak totiž postupovali v mnoha případech. Velmi často proti bývalým bojovníkům ze Západu, především letcům.

Tak se z odbojářů stávali vězni, které za mříže posílali jejich bývalí spolubojovníci z východní fronty. A aby absurdit nebylo málo, ve vězení se potkávali s nacisty, proti kterým bojovali.

LUDEK NAVARA

Parašutistu Pernického vlast za statečnost odměnila uranem

Radek Gális

Konec války prožívaly s nadšením desítky tisíc Čechoslováků, kteří za osvobození vlasti bojovali na východní i západní frontě. Mnozí z nich netušili, že důvod k radosti nemají. Jejich odvalu totiž už zakrátko vlastní peklem zaláží a práci v uranových dolech. Takový osud potkal i Rudolf Pernického z Krhové u Valašského Meziříčí.

Po okupaci v roce 1939 utekl poručík Rudolf Pernický do Anglie, kde se stal později instruktorem pro výcvik parašutistů. S pádem se vrátil na území protektorátu, když spolu s kolegy seskočil 21. prosince 1944 nedaleko Kutné Hory. Dvojčlenná skupina Tungsten měla najít vhodná místa pro shozy materiálů a lidí. "Našli jsme asi čtyři," říká generál Pernický, jemuž bude 1. července devadesát let. "Spolupracovali jsme se skupinou Calcium, která měla spojení s Londýnem."

Mnozí parašutisté byli chyceni nebo zastřeleni, ale Pernický měl štěstí, že nezahynul v žádné bojové akci, ani ho nikdo neudal. Konec války ho zastihl v Novém Městě na Moravě.

Konečně se mohl Rudolf Pernický po šesti letech vrátit domů. Na území protektorátu byl sice od prosince 1944, ale doma se ještě neobjevil. "Nepřicházelo to v úvahu, ani jsem se o to nepokusil," říká rozhodně generál. "Obvykle to znamenalo konec jakékoliv činnosti, a mohlo to přinést i smrt všem příbuzným."

Na setkání po válce stále vzpomíná. "To víte, že na tohle přivítání se nezapomíná. Mladší sestra měla na rukou malou dcerku. Když mě uviděla, polekala se, protože jsem byl v uniformě. Bála se, že přišli vojáci. To bylo křížku, ale bylo to šťastné shledání," říká Pernický.

Generálmajor Rudolf Pernický

Německá totalita byla pryč, ale boj proti totalitě neskončil. "Za války jsem šest let bojoval, aby naše vlast a národ byly svobodné, ale po únoru 1948 přišla diktatura další," říká Pernický, který se s vládou komunistů nesmířil a spojil se s jednou skupinou, co měla styk se zahraničím. Ale skupinu v říjnu 1948 zatkali, a válečného hrdinu pak 1. listopadu...

"Byl jsem odsouzen v březnu 1949. Prokurátor doktor Vaš mně navrhoval trest smrti provazem. Ale vojenský senát státního soudu mi dal dvacet let těžkého žaláře. Odňali mi hodnost a sebrali vyznamenání i občanská práva," vzpomíná Pernický. Dostal se na Horní Slavkovsko a Jáchymovsko, kde pracoval na uranu. Rok strávil také v Leopoldově.

"Pak jsem se vrátil zpátky na Jáchymov, odkud mě přesunuli na Příbramsko do lábora Bytíz. Tam jsem pracoval na uranu až do roku 1960, kdy byla vyhlášena všeobecná amnestie politických vězňů," říká svůj osud generál.

V dolech se setkal s lidmi, kteří za války bojovali proti fašismu. "Potkal jsem jak západního letce, tak sedláka z Vysočiny, který mi za války pomáhal v protektorátu, když jsem seskočil pádákem. Byl to výborný člověk, kterého odsoudili jako kulaka."

Po amnestii vystřídal Pernický různé povolání. V roce 1969 pomáhal při rehabilitaci vykonstruovaných rozsudků. "Zakládali jsme poradny a pomáhal lidem, aby byli rehabilitováni. Když vyšel zákon, že za každý rok odboje se může jít o rok dříve do důchodu, neváhal jsem a k 1. srpnu 1970 v pětapadesáti odešel."

Po roce 1989 Pernický marně čekal, zda ti, co ho odsoudili, budou potrestáni. "V tomhle směru nestojí naše soudnictví za nic. Je v něm hodně lidí, kteří byli komunisté, a přehlíží k tomu," rozhoduje se Pernický.

Sam prý dal například Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu podání na doktora Vaše kvůli zločinům proti lidskosti.

"Ty nejsou promítkány. Doktor Vaše totiž sice postavil před soud, ale jeden ze soudců vystaral, že jeho zločiny jsou promítny. Což je naprostý omyl. Vaš má na svědomí mnoho lidí. Odsoudil k smrti také generála Píku. Ze tří lidí unikl odsouzením, je nespravedlivé a nesmyslné je to něco, co by v demokratickém západním světě neprošlo," je přesvědčen generálmajor Rudolf Pernický, držitel Československého válečného kříže, medaile Za zásluhy I. a II. třídy nebo Řádu M. R. Štefánika.

Z ČESKÉ REPUBLIKY A SLOVENSKA

Stálá komise Senátu pro krajiny žijící v zahraničí má pro 5.funkční období nové složení:předsedou je Jan Hadravský/na obrázku/, místopředsedy jsou J.Kalibáč, J. Kubera a Jitka Seitlová. Jako členové slouží M.Mejstřík, E.Outrata, F.Příhoda, L. Sefzig, V.Sehnal a Milan Špaček. Budou mj. jednat o možnosti korespondenčního způsobu voleb, o umožnění vícečetného státního občanství a o přijetí tzv.zákona o krajanech. Budeme naše čtenáře informovat.

Naša pani Jiřina Šiklová

Nejako takto som ju v duchu oslovovala, keď som o nej čítala v komunistických tlačí za čas najkrajšej normalizácie: ŠIKLOVÁ A SPOL. Tak bola označená „nepriateľská skupina“, ktorá „zaslala do zahraničí rukopisy našich autorů a zprávy přijímala výstupy časopisů, jako byly Listy, Svědectví, 150 000 slov, knihy z Indexu i od Škvorčického z Toronta a z dalších zahraničních exilových nakladatelství“. Tento akt občanské odvahy si Jiřina Šiklová statočně odvedla vo vzneš, hoci mala dve školopovinné deti.

Predstavovala som si ju vtedy ako veľkú a silnú, skôr vysokú – bola pre mňa nedostupnou ideálnou odvážnou ženou, schopnou celkom neomnohne sa obetovať za iných. Keď som ju niekedy začiatkom deväťdesiatych rokov uvidela naživo, trochu ma prekvapila: skôr drobná, štíhla, pohyblivá veselá stvorenie s púknutou tváričkou a kľakne nasadenou silnou kosou. Myslí, že sa výzorom ani experimentom odvtedy nezmenila, a preto mi nejde do hlavy, že oslavujeme jej sedemdesiatku.

Naše priateľstvo sa začalo svojrázne, ale zrejme typicky pre nás obe. Predstavte si napätú situáciu vlny 1992, tie, ktoré rozhodli o rozdelení spoločného štátu. Sedíme medzi mými konzultantmi prebiehajúcich vlnách v televíznom štúdiu v Prahe, sme vzrušené a obdivujeme, ako sa tu na to, že nás sleduje kanadca. Ako to už v podobných chvíľach býva, z ničoho nič si začíname tykať, ba Jiřina s bezprostrednosťou seba vlastnou strká pred kameru. Mosty a hovorí mi: „Pripíš mi do tvojho redakčného radu!“

Odvtedy sa datuje naše priateľstvo, smutnevané nielen spoločným zameraním, ale aj časovým osobným kontaktom. Jiřina pražský byt totiž roky slúžil a slúži ako hotel nielen pre mňa, ale aj pre všetkých možných spolupracovníkov. Mostov, ktorých zväčša osobne ani nepoznala, a pokiaľ bola na cestách – čo bývalo a býva často – nechala pre nich kľúče u susedov. Z tých početných návštev viem, aká je mladá agenda Jiřiny Šiklovej rozčlenená. Nielenže si tam chodila jej mladšie kolegyně alebo žiaci niečo odmeňovať alebo napísať, keď potrebovali, ale ustavične dňami telefón – pani profesorka,

mohla by ste sa pýtať za tu či onu dobrou vec, mohla by ste nám poradiť sponzora, mohla by ste íť tam či oam a svoju autoritou... Alebo: „Keď to jej priateľov sa boji operácie a Jiřina ho telefonicky dlho a s nesmiernou trpezlivosťou, utiešuje a povzbudzuje. Keď nie je doma a ja bojem telefonáty, mám s ňou chuť povedať: ľudia boží, dajte jej aspoň večer pokoj!“

Ale nedajú. A niekedy sa hlási s takými banalitami, že aj svätci Jiřine povolia nervy. Ale to už patrí k nej. Zato je vždy a dôsledne na strane nespravodlivého stihanih – spoločnosti i osudom už či je to rónsky študent alebo starší človek, na ktorého sa zabúda, nespravodlivo hurovaný priateľ, chorá kamaritka alebo ženy ako také.

A hoci je pracovne prečlenená – založila Katedru sociálnej práce na Filozofickej fakulte Karlovej Univerzity a knižnicu Gender Studies a dodnes je jej aktívna súčasťou eminencie – vždy je tam, kde ju potrebujú, a pokiaľ sa pamätám, potrebujú ju takmer na všetkých kontinentoch, tuším od Luhačovíc Vlada Čechu po vlakovú výpravu na stretnutie žien v Číne.

A to nehovorím o jej nespočetných sociologických štúdiách, publicistických článkoch, prednáškach na témy ľudských práv najrozmanitejšieho druhu. Kedy to všetko stihla, ostáva jej tajomstvom.

Aj keď riskujem, že mi Jiřina poriadne vynadá, dovoľujem si vysloviť takúto hypotézu: Keby anketa o najväčšieho národného hrdinu nebola vo všetkých televíziách orientovaná už vopred na mužov, ale poverená na ženy, mala by Jiřina vážnu šancu hneď po Božene Němcovej. Za jej advokátov by sa prihliadalo najmenej sto výročných a múdrych ľudí. Ako sme sa dozvedeli z televízie, podobná anketa sa bude opakovať najskôr o päťdesiat rokov. Čo keby niekto u nás medzitým vymyslel súťaž o najväčšiu Češku alebo Slovenku? Keby za Jiřinu hlasovali len tí, čo im pomohla, možno by trumfla aj naša pani Boženu Němcovú.

S láskou a vďačnosťou
SOŇA ČECHOVÁ
"MOSTY", 21.6.05.

Vyšlo nové číslo časopisu "Podkarpatská Rus".Přineslo podnětný článek B.Hynka

"Je nový čas pro nové činy".Přimlouvá se,abychom umožnili mladým Rusínům snadnější přístup ke vzdělání na českých školách.Byla by to splátka na dluh, který máme vůči rusínským hrdinům od Dukly a muktům stalinských lágrů.--Místopředseda Čs.ústavu zahraničního,prof.inž.Miroslav Píchal,DrSc.se 20.5. dožil svých 80.narozenin.Blahopřejeme!--12.4.05 zemřela v Pozlovicích farářka sboru Jednoty československé Jindřiška Novotná.Za mlada byla náruživou skautkou.Její strýc prof.PhDr.A.Václavík byl autorem etnografického díla "Luhačovské Zálesí".--Novým ministrem kultury v ČR se stal Vítězslav Jandák.--Vyšla vynikající brožura "60.výročí bitvy o Český rozhlas-květen 1945-2005".Zájemcům pošleme kopii.--V bratislavském Hradě je vystaveno na 100 Štefánikových fotografií a různé předměty, které si přivezl ze svých cest. Velký vliv na něho měl pobyt v Paříži.--Perníkovou královnou se stala Dagnar Beskydová z Pardubic.Pracuje v dílně P.Janoše.--Poslanec J.Janeček

má názor, že odbojářem by

nenel být člověk, který

sice oponoval nacismu, ale v 50. letech se podílel na likvidaci demokracie, např. býv. prokurátor Karel Vaš, který způsobil smrt gen.H.Píky.--Čs.občanka Věra Sotnarová byla NKVD v r.1945 zadržena na Sibiři, protože její matka byla pův.Ruska, která si vzala čs. legionáře. Už 3 roky marně žádá o rozumné odškodnění.Žije v Odovicích u Brna.--M.Pulec v archívech Pohr.stráže zjistil, že její příslušníci zastřelili po r.48 na úseku od Tachova po Božidar na 300 osob. Dnes v Chebu koluje petice proti postavení památníku zavražděným "narušovatelům hranice"; podepsalo ji na 700 osob. /V pozadí jsou zastupitelé z řad KSČI./--Na brněnském nástupišti č.6 jsou vystaveny luxusní vagony G.Husáka, L.Svobody a A.Dubčeka. Vagony jsou půjčovány různým organizacím.--Ivan Medek byl významán v Plzni "Cenou 1.6.", jež připomíná protesty proti totalitnímu režimu v r.1953.--Nejlepší projevy v Lidicích během letošní tržny měly: europoslankyně Jana Babošíková a předsedkyně Českého svazu bojovníků za svobodu Anđela Dvořáková. Vládu zastupoval předseda Poslanecké sněmovny L.Zaorálek.--Radek Galaš z Muzea Policie ČR sbírá jakékoliv informace o bojích v Praze během povstání v r.45 či o předcházejícím odboji proti nacistům.Adresa:R.Galaš,Kučerova 735/1, 198 00 Praha 9.--Na tradici exilového "Svědectví" navazuje dnešní revue "Prostor", Ul.Polit.věznů 15, 110 00 Praha 1.Tel.222-248-052.Šéfredaktorem je Milan Hanuš.--Historik Petr Kubánek má adresu:Gymnázium Val.Klobouky, 766 01 Val.Klobouky.--Když vypuklo povstání v Praze v květnu 45 byla celá pankrácká věznice podminována, vlastenečtí dozorcí v čele s V.Hronem odzbrojili esesmany a gestapo, propustili čs.odbojáře z cel, ale bouřilo se také 120 kasařů a zlodějů.--Stoupající počet krádeží a vandalických útoků na Olšanech, přinutil pražský magistrát, že tam zřídila služebnu městské policie.--Pokračující soudní spor o Opočno nepřisňuje zámku. Podobná je situace kolem Potštejna. /Pravidelně nás informuje V.Vrbenský z Hradce Králové./--Jiřina Urbanová se zotavila ve voj.láz.léčebně v Teplicích.--Koncem války pracovali nacisté na atomové bombě v tunelu pod škodovými závody v Plzni. Co tam bylo, stalo se kořistí komanda B 3.tankové divize.--V.Budínský napsal knihu "Vtipy o Václavu Klausovi".--F.Miclík se synem Martinem mají v Rabakově u Ml.Boleslavi muzeum motocyklů, včetně 60ti Jávka.

Největším přítelem Kanady v České republice je bezesporu nezávislý novinář Václav Hynek; Ngm, Dr.M.Horákové 1649, 397 01 Písek. Zde je jasný důkaz:dostal před časem od "Kanadských Listů" 2 dopisy s nejlepšími známkami toho roku: s Křížem král.Viktorie. Obálky pěkně zarámoval a měl s nimi úspěch na Výstavě filatelistů, i mezi přáteli. K 5. výročí založení všestranně užitečné "Společnosti přátel Kanady a RCI v ČR" v Telci z iniciativy místního Stanislava Dvořáka, nám poslal zajímavý článek. Zdůraznil v něm vynikající spolupráci kanadské ambasády v ČR.

Psát v jedné větě o šéfredaktorce Žofii Kanýzové a o slunečním měsíčníku "Krásná paní", patří jasně dohromady! Jsou tam nejen výjimečně zajímavé články, ale dost horoskopu a informací z historie, takže kdo se do revue začte, nemůže se od ní odtrhnout. Adresa revue je:Galerie Krásná paní, Liliová 3, 110 00 Praha 1. Nebo je k dostání v lepších obchodech. Nebudete litovat!

Psát v jedné větě o šéfredaktorce Žofii Kanýzové a o slunečním měsíčníku "Krásná paní", patří jasně dohromady! Jsou tam nejen výjimečně zajímavé články, ale dost horoskopu a informací z historie, takže kdo se do revue začte, nemůže se od ní odtrhnout. Adresa revue je:Galerie Krásná paní, Liliová 3, 110 00 Praha 1. Nebo je k dostání v lepších obchodech. Nebudete litovat!

Komunistický lágr Vojna připomíná hrůzy 50. let

Lešetice - Tehdy, před čtyřiapadesáti lety, si Adolf Bečvář troufl hodně: obávanému veliteli Jaroslavu Dubovi řekl do očí, že jeho tábor Vojna je horší než nacistický koncentrák. „V Dachau jsme mohli psát domů“, prohlásil tehdy

Samozřejmě, že to neměl dělat. Duba ho poslal do bunkru, betonové kobky v zemi, kde vězni trpěli zimou, hladem a vlhkem. Mnozí pak měli zdravotní problémy po celý život. Bečvář vydržel. Stál, až tělo začalo škrbat únavou, pak spal v dřevu. Přezil. Viděl ty, kteří takové žití neměli. Vězeň, který se pokusil o útek, byl zastřelen přímo u drátů.

Věra byl tábor, přeměněný na památník, otevřen veřejnosti. Jako zázrakem se zachoval v téměř nedotče-

né podobě až do současnosti. A to včetně kobky v bunkru.

Bečvář však upozorňuje, že jeho dnešní podoba se někdejší realitě blíží jen vzdáleně. „Aby to mohlo připomenout to, co tam bylo, to by tam museli být i ti mrtví“, říká. Ani historické fotografie prý neříkají nic o tom, jaká byla realita.

Nejdřív Němci, pak vězni komunistů

Do tábora Vojna v Lešetcích na Příbramsku byli po konci druhé světové války umístěni nejdřív němečtí váleční zajatci. Jeho pochybnou slávu však odstartoval až únor 48. Komunisté potřebovali dvě věci: zbavit se nepřátel a těžit uran na sově-

ské atomové bomby. Tábor Vojna jim vyhovoval. V přímých podmínkách tam pracovalo téměř dva tisíce novodobých otroků

„Snad jen to počasi odpovídá realitě“, komentoval někdejší vězeň František Zahradka věrejší husť děsí a chladno. „Bylo nám tady pořád zima. V každém ročním období. A bunkr? Každému doporučuji, aby si jej dobře prohlédl. Bylo zde zavřeno i dvacet lidí najednou. Museli zde stát i několik týdnů v předklonu. Nebylo odsud úniku, ani když tělo muselo vykonat základní lidskou potřebu.“ vzpomínal

Tošovského vláda v roce 1999 rozhodla, že areál bude rekonstruován a bude trvalou připomínkou hrůz komunistického režimu. Re-

konstrukce do podoby z konce 50. let minulého století stála přibližně 80 milionů korun

Táborem „prošel“ například hrdiný letec Sylvestr Müller, válečný stíhač generál František Cháběra, básník Zdeněk Rejzkl nebo spisovatel Jiří Stránský Bečvář, který srovnával tábor s nacistickým koncentrákem, v komunistických lagrech strávil celkem 14 let, předtím v nacistických čtyřech. Potrestání obávaného velitele Duby se nedožil a ani nedejže. Předloni soud rozhodl, že se na Dubu vztahuje amnestie.

Čtyřiaosmdesátiletý Bečvář se na otevření Vojny podíval nejel „Nejsem na to dost silný, abych to zvládl“, řekl. LUDÉK NAVARA

ČECHOSLOVÁCI V ZAHRANIČÍ

6.6. zemřela v Curychu krajanka Helenka Kratochvílová, 83. -- Brněnský právník A. Feldmann vlastnil na 750 vzácných maleb a kreseb. Všechny dostali nacisté a nedávno se 3 obrazy našly v Britském Muzeu. Pozůstalí se snažili je dostat zpět, ale neuspěli. -- Na budově gymnázia na Beethovenově nám. ve Vídni byla odhalena deska TGM. Maturoval tam v r. 1872. -- Australská "rozmarýnová" pěvkyně Miluška Šimková navštívila letos okolí Litoměřic. Líbil se jí západ slunce nad hradem Kamýk. -- I naši krajané si připomněli, že v únoru 1986 byl blízko české restaurace ve Stockholmu zastřelen dvěma ranami Olof Palme. -- Cestovku má v Turecku Judy Dagmar, dcera paní R. Vadroňové ze Zelené Lhoty na Šumavě. -- Zuzana Poláková se během Pražského povstání v r. 45 schovávala ve sklepě solidního domu poblíž "kulaťáku" v Dejvicích. V okolí se bojovalo a vše co slyšela zaznamenala do svého deníku. Nyní v Anglii tento deník našla a vyšel v "MFD" pod názvem "Lidé přestali mít strach". -- Lída Rakušanová pracovala v Radio Free

Europe; dnes má dozor z Mnichova nad českým tiskem vlastním sítí "Deník Bohemia a Moravia". Manžel je fotograf. -- V Izraeli zemřel býv. izraelský prezident E. Weizman, který se naučil létat na Spitfirech v Č. Budějovicích v 50. letech. -- 8.7. zemřel ve Švýcarsku známý čes. exulant, JUDr. Ing. Jaroslav Anděl, 100. Rozloučení s ním bylo v kostele sv. Klimenta v Praze 1. -- V Praze zkrachovala aerolinka EUjet. Létala mezi Prahou a letišťem Manston. Několik set zákazníků - studentů zůstalo v Anglii trčet a vrátili se domů autobusy. -- Ve Francii zemřeli ve stejný den /9.1.2005/ malíř Rudolf Kundera a prof. Josef Fišera. -- Princ Charles přijal ve zvláštní audienci na 100 býv. židovských dětí z ČSR, které zachránil p. N. Winton. Byla mezi nimi Věra Gissinová. -- Pavel Telička radí velkým českým firmám ze dvou adres: BXL Consulting, 40, Rue Breydel, 1040 Brussels, Belgium a BXL Consulting s.r.o., Apolinářská 6, 128 00 Praha 2, Czech Republic. Přejeme mu úspěchy. -- V. Faitlová znala L. Šlechtovou.

V Průhonicích u Prahy byla dokončena hrubá stavba první soukromé residence se zázemím služeb pro seniory

Praha 23. 5. 2005 - Residence Classis je první projekt tohoto rozsahu a kvality v České republice. Jedná se o alternativu státních zařízení, na kterou mnozí senioři dlouho čekají. Bude nabízet komfortní ubytování v 62 bytech určených k dlouhodobému pronájmu spojené s poskytováním široké řady služeb, možnosti kulturního vyžití a jistotou rychle dostupné pomoci. Příjemné prostředí residence je navrženo tak, aby odpovídalo úrovni obdobných západoevropských domů pro seniory. Služby budou poskytovány obyvatelům Residence Classis za odborného dohledu zkušebního managementu společností Swiss Tertianum International AG ("STIAG"). Společnost STIAG je dceřinnou společností firmy Tertianum Group založené v Zürichu, která má více než dvacetiletou zkušenost s plánováním a provozováním široké škály zařízení pro seniory ve Švýcarsku.

Ceny za pronájem bytu se pohybují v rozmezí od 19 800 Kč měsíčně za garsoniéro o velikosti 31 m² do 38 600 Kč měsíčně za byt s jednou ložnicí o podlahové ploše 59 m². K dispozici jsou též dvě sítější apartmá o rozloze 160 m², za jejichž pronájem zaplatí klienti 78 900 Kč měsíčně. K této částce je třeba připočítat cenu residenčních služeb spojených s provozem budovy 9 000 Kč. Pobyt v residencei je možno hradit i2 prostřednictvím životního pojištění, které pro tento projekt vytvořila společnost Residence Classis a.s. ve spolupráci s rakouskou pojišťovnou UNIQA. Po složení jednorázové částky, která je vypočítána v závislosti na věku a pohyblivosti klienta a velikosti bytu, bude pojišťovna za residenta doživotně hradit měsíční částku rovnající se ceně nájmu a residenčních služeb. Cena základních služeb zahrnující jedno jídlo denně a základní zdravotní a ošetrovatelskou péči reprezentuje částku 9 500 Kč měsíčně.

Více informací lze získat na adrese:

The Acred Group, s.r.o.

nám. 14. října 17/642

150 00 Praha 5

Tel.: +420 255 799 500. Fax.: +420 255 799 555

E-mail: m.mosnova@acred.cz Internet: www.acred.cz, www.classis.cz

Z NOVE LITERATURY

V červnu t. r. se na náš redakční stůl dostala laskavostí autorovou básnická sbírka holického rodáka a člena našeho KPP Vladislava Křepelky „V pětých věku“, kterou vydalo svitavské nakladatelství P. Sejkory TRINITAS ve spolupráci s Křestanskou akademií v Římě jako 117. svazek edice Vigilie. Půvabná knížka (46 stran, obálka L. Šedivý) pozoruhodným způsobem reflektuje nabýlý život svého autora. Vladislav Křepelka (nar. 8. 7. 1926 v Holicích v Čechách), bojovník proti komunistické totalitě, na sebe upozornil již v únoru 1948 jako aktivní účastník demonstrací pražských VŠ. 11. ledna 1949 byl zatčen a odsouzen v červnu t. r. Krajským soudem v Chrudimě na 1 rok vězení za účast ve skupině ing. Jana Zemly. V letech 1951 - 53 studoval V. Křepelka Cyrilometodějskou bohoslovkou fakultu v Praze, r. 1953 vykonal vojenskou službu u PTP. Pracoval jako chemik v Rybízí u Pardubic (do r. 1955). Toho roku se oženil se Světlovou Šilínovou z Holic a roku 1956 se jim narodil syn Vladislav. Od roku 1960 pracoval V. Křepelka st. jako vedoucí nemocniční laboratoře v Opočně, v letech 1964 - 68 dále jako vedoucí Přírodovědeckou fakultu tehdejší UJEP v Brně. Srpnová okupace 1968 jej zastihla na dovolené v Jugoslávii. Zůstal ve Švýcarské Basileji, kde žije dosud. Do r. 1991 zde pracoval v chemickém podniku CIBA-GEIGY. Roku 1988 získal licenciát filozofie na Filozofickohistorické fakultě tamní univerzity. Od prvních exilových kroků byl členem krajského spolku DOMOV a Sdružení bývalých čs. politiků, kterých vězňů v exilu. V letech 1988 - 92 předsedal dokonce Světovému sdružení bývalých čs. politických vězňů v Curychu. Je členem čs. křestanských odborů v Basileji a římského Velehradu. Roku 2003 inicioval ve svých rodných Holicích obnovu památníku TGM a stal se hlavním sponzorem akce.

V jeho básnické sbírce najdete např. reflexe druhé světové války (Nadoletěl Liberator, Holíčákům padlým v květnu 1945 atd.), básně „21. srpen 1968“ či verše věnované „ženě libezné“, tj. Sv. Anoře České. Roku 1991 napsal „45 let maturity pardubických gymnazistů“, kde říká m. j.:

*„Nejl' však smrti tam kde Kristus žije
po Jeho Vzkříšení je její osten zlomen
nezemě naše studentská legie
k níž jsme my patřili a věčně patřit budem.“*

Doporučujeme našim čtenářům tuto knížku i jako milou regionální bibliotéku.

PhDr. Jitka Kory

NAŠI V USA

Ve Washingtonu zemřel ak. architekt a producent/hlavně operet/ dr. Zdenko Rakušan, nar. 19.7.1923 v Hradci Králové. Známa je jeho kniha "Kniha o erbech". -- Přes 100 mladých českých lékařů bylo "na stáži" v Texasu díky R. Klečkovu, 86. Jeho otec emigroval z okolí Znojma. -- Herec pražského Národního divadla A. Donutil, 54, byl v USA 15krát a měl úspěch se svým pásmem "Cestou necestou". Prodál se 1.500 oádeček. -- Dennis /Zdeněk/ Sallanský operuje motel CAROUSEL, 18202 Gulf Blvd., Reddington Beach, FL., tel. /813/397-59-44. -- Novinka: právě vyšlou knihu Z. D. Kabelky /5868 O'Neil St., Twin Lake, MI 49457/ "From the lives of the Bartered", 581 stran, lze také za US\$27.95 objednat u: Publish America, POBox 151, Frederick, Maryland 21705-0151. Irdina knihy se účastnil bojů na barikádách během Pražského povstání v r. 45. Autor se narodil v Praze v r. 1928 a během studené války sloužil v US armádě v záp. Německu. -- Prof. Antonín Bukovský studuje nepločnost u žen na U. of Tennessee v Knoxville. Podrobnosti o jeho objevech pošleme vážným zájemcům. -- Cestovatel Jiří Kolbaba "objevil" Aljašku a přednášel ve Zlíně. -- Přátelé nezapomínají, že upřímný vlastenec Zdeněk Zajíc zemřel 10.3.2003. -- Betty Wesleyová z USA našla v okolí Hodonína záznam o svých předcích z roku 1769. Její otec emigroval r. 1906.

Století výročí narození FRANTIŠKA KLÁTILA (1905-1972)

U příležitosti 100. výročí narození Františka Klátily, vydala jeho vdova, Dr. Milada Klátilová, vkusnou pamětní publikaci, nesoucí nápis *František Klátíl (1905-1972). Český novinář, spisovatel, básník, poslanec, vydavatel, zahraniční voják, námořník.* Citujeme z úvodu: „Úrytky z Františkových spisů jsou obrazem jeho nitra a lásky k člověku a národu. Když jini zoufali, František zpíval hlasem naděje, a nikdy neztratil víru v návrat do osvobozené vlasti. Od dětství toužil po dobru a krásě — našel je i v té chudobě svého domova. Františkova universita byl život. Byl pyšný na svůj dělnický původ a ctil hrdiny, co denně tkají práci. Celý život bojoval za lidská práva slovem a perem. Jeho socialismem byla Masarykova humanita: láska k bližnímu.“ Čest jeho památce!

Cenu GRATIAS AGIT dostal v červnu 05 v Praze Český Klub Komenský z Lincoln, Nebraska. Od českého ministra zahraničí ji převzali: Dr. Míla Šašková-Pierce, roz. Janečková a předseda Klubu Karel Svagera. Pracují mj. na studii "120 Janečků v Nebraska". Jde o potomky Ludvíka Janečka, který se přistěhoval v r. 1900 z Kladiny u Pardubic.

-- Sletu Americké obce sokolské v Chicagu se účastnilo na 800 cvičenců všech věků. Obec má 35 jednot s 4.500 členy. -- Stovky osiřelých dětí po 1. svět. válce našlo útlek v Americké Domovině. -- V roce 1925 v Brně založil am. krajan Václav F. Severa. Výchovný ústav otevřel TGM a vyznamenal mecenáše Severu řádem bílého lva. Článek o zázemí pro dospívající mládež napsal 10.5.05 Jindřich Kratochvíl z Klobouk u Brna. -- Předseda SVU, dr. Míla Rechcigl, oslavil "75". Narodil se v Ml. Boleslavi, stejně jako dnešní předseda Senátu MUDr. Přemysl Sobotka. -- V okolí Key West, FL. prý pracuje na 1.000 českých ilegálů. Nápisy na silnicích č. US 1 hlásají, že vstupujete do Lasturové republiky/Conch Republic/. Populární kucháren v restauraci Bohemia" je Milan Cabalka. -- S. Kuděj z Floridy věčně vzpomíná na exilového novináře Frantu Klátila a jeho sloupek ve "Svob. slově" "Rovně a jasně". Knihu vedle uvedenou lze objednat na adrese: Dr. Milada Klátíl, 25 Tudor City Place, Apt. 807, New York, NY 10017, USA. -- Prof. Jan Křenta se ozval z Prahy, máme foto šťastného manželského páru. Stále tápeme v několika zdánlivých drobnostech. -- Vdova po vynikajícím exilovém novináři F. Gráfovi má adresu: Anna Gráf, 385 Cornwall Bridge Rd., Sharon, CT 06069-2513, USA. V r. 1992 napsala roztomilou knížku "Jak říkala babička".

Měsíčník moravského humoru "TRNKY-BRŇKY" Box 55, 763 12 Vizovice, ČR

Roční předplatné US\$26.40 Lze poslat též na „KL“.